

JUST 4 KIDS

HIGH SCHOOL

cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

ISSN 2668-0459

ISSN-L 2668-0459

**ABC-UL
JUST 4 KIDS**

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Ianuarie 2026

CUPRINS NIVEL PREȘCOLAR

- 1. Prof. înv. preșcolar Magadan Ana**
Caracteristicile psiho-lingvistice ale preșcolarului de grupa mare
- 2. Prof. înv. preșcolar Aida Sadaka**
Rolul parintilor in sustinerea regulilor de grupa
- 3. Prof. înv. preșcolar Apostol Andreea**
Iocurile educative digitale ca suport al dezvoltării cognitive la preșcolari
- 4. Prof. înv. preșcolar Caval Denisa**
Regulile în grădiniță – pași mici pentru oameni mari
- 5. Prof. înv. preșcolar Gîrbea Ana**
Furia la preșcolari
- 6. Prof. înv. preșcolar Manolache Denisa**
Puterea recompenselor simbolice în educația copiilor
- 7. Prof. înv. preșcolar Pantazi Cătălina**
Magia iernii: O zi de joacă și descoperire în zăpadă
- 8. Prof. înv. preșcolar Băluță Alexandrina**
Stimularea inteligenței prin joc la vârsta preșcolară

CUPRINS NIVEL PREȘCOLAR

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

9. Prof. învă. preșcolar Floroiu Mădălina

Ești gata pentru distracția de iarnă? 5 jocuri de iarnă și beneficiile lor

10. Educatoare Stan Mihaela

Importanța activităților de explorare pentru dezvoltarea curiozității cognitive

11. Educatoare Chircălan Corina

Activități creative pentru dezvoltarea motricității fine la copii

12. Psiholog școlar Drugă Mădălina

Readaptarea copiilor la grădiniță după vacanță – între emoții, rutine și sprijinul adulților

13. Prof. învă. preșcolar Dobrescu Andreea

Metode active în grădiniță: cum învață copiii fără să știe că învață

14. Prof. învă. preșcolar Mitu Amelia

Emoțiile copiilor din grupa mică – primii pași spre înțelegerea și gestionarea lor

15. Prof. învă. preșcolar Stoica Simona

Mirajul tehnologiei la vârsta preșcolară

16. Prof. învă. preșcolar Burduja Petruța

Educația emoțională – cheia unei școli în care copiii se simt văzuți, auziți și înțeleși

Caracteristicile psiho-lingvistice ale preșcolarului de grupa mare

Prof. înv. preșcolar Magadan Ana

Preșcolarul de grupa mare, adică cel cu vârsta între 5 și 6 ani, trece printr-o etapă complexă de dezvoltare psiho-lingvistică. În această perioadă, copilul nu doar că acumulează cunoștințe noi, dar își și perfecționează abilitățile de comunicare, gândire și exprimare. Înțelegerea caracteristicilor specifice acestei vârste este esențială pentru părinți, pentru a putea sprijini dezvoltarea armonioasă a copiilor lor.

Dezvoltarea limbajului

Limbajul copilului de grupa mare este mult mai complex decât în primii ani de viață. Vocabularul se îmbogățește constant, iar copilul începe să folosească propoziții mai lungi și structurate corect. De asemenea, preșcolarul:

- **Își exprimă gândurile și emoțiile** mai clar, folosind cuvinte potrivite pentru situații diferite.
- **Pune întrebări complexe**, încercând să înțeleagă lumea din jurul său.
- **Își poate corecta greșelile** de exprimare, începând să observe diferențele dintre limbajul oral și cel scris.
- **Înțelege concepte abstracte** și relații de cauzalitate, ceea ce îi permite să participe la conversații mai profunde.

Este important ca părinții să asigure un mediu bogat lingvistic: discuții zilnice, citirea de povești, jocuri de cuvinte și rime. Aceste activități stimulează dezvoltarea vocabularului și a expresivității.

Dezvoltarea cognitivă și gândirea

Copilul de grupa mare își dezvoltă capacitatea de gândire logică și de rezolvare a problemelor. Observăm că:

- **Își poate organiza ideile și să urmeze instrucțiuni mai complexe.**
- **Începe să facă comparații, clasificări și analize simple.**
- Este curios și dorește să afle **cauza evenimentelor**, manifestând o gândire orientată spre explicații.

Activitățile care implică jocuri de construcție, puzzle-uri, jocuri de rol sau experimente simple încurajează gândirea critică și raționamentul logic.

Dezvoltarea socială și emoțională

La această vârstă, copilul devine tot mai conștient de sine și de ceilalți. Înțelege mai bine emoțiile proprii și ale altora, dezvoltând empatia. Caracteristici importante:

- Preferă jocul în grup, cooperarea și împărțirea responsabilităților.
- Poate manifesta emoții complexe precum mândria, frustrarea sau vinovăția.
- Învăță să respecte reguli și să negocieze conflicte.

Sprijinul părinților în gestionarea emoțiilor prin discuții, jocuri și modele pozitive este esențial pentru dezvoltarea inteligenței emoționale.

Dezvoltarea comunicării scrise și a limbajului formal

Copilul de grupa mare începe să exploreze scrisul și cititul. Capacitatea de a recunoaște litere, de a scrie numele și de a forma propoziții simple este în plină dezvoltare. Este etapa în care:

- Jocurile cu litere, cuvinte și rime devin extrem de benefice.
- Citirea împreună a poveștilor dezvoltă atenția, memoria și înțelegerea textului.
- Învățarea limbajului formal, a formulelor de adresare și a regulilor de politețe se integrează natural în rutina zilnică.

Rolul părinților

Părinții joacă un rol esențial în sprijinirea dezvoltării psiho-lingvistice. Recomandări practice:

- **Discutați zilnic cu copilul** despre experiențele lui și despre evenimentele din jur.
- **Citiți împreună** și încurajați copilul să povestească sau să inventeze povești.
- **Jucați jocuri educative** care implică vocabular, logică și comunicare.
- **Modelați limbajul** corect și empatic, oferind exemple de exprimare clară a emoțiilor.

Concluzie

Perioada de grupa mare este una de pregătire intensă pentru școală, în care limbajul, gândirea și abilitățile sociale se dezvoltă rapid. Înțelegerea caracteristicilor psiho-lingvistice ale copilului ajută părinții să creeze un mediu stimulat, să sprijine curiozitatea și să consolideze încrederea în sine a micuțului. Prin atenție, răbdare și jocuri creative, părinții contribuie la dezvoltarea armonioasă a viitorului elev de succes.

Bibliografie

1. **Berk, L. E.** (2018). *Dezvoltarea copilului* (7th ed.). București: Editura Trei.
2. **Piaget, J.** (2000). *Psihologia copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
3. **Munteanu, R., & Munteanu, V.** (2015). *Dezvoltarea limbajului la preșcolari*. Iași: Editura Polirom.

Rolul parintilor in sustinerea regulilor de grupa

• **Prof. înv. preșcolar Aida Sadaka**

Cunoasterea asteptarilor ambelor parti in parteneriatul scoala-familie este un pas esential in consolidarea unei relatii scoala-familie bazate pe deschidere si incredere.

Parintii sunt principalii si, probabil, cei mai influenti educatori ai copiilor lor, asumandu-si responsabilitatea pentru cadrul fizic, emotional si mental al copiilor lor pentru invatarea pe tot parcursul vietii.

Familia ofera primele modele de comportament, experienta si legaturi sociale. Este o sursa de sprijin emotinal si informatii despre cum sa depaseasca dificultatile. Este baza dezvoltarii abilitatilor interpersonale, care determina dezvoltarea lor ulterioara. Cresterea eficienta a copiilor si implicarea activa a acestora pot fi uneori o sarcina dificila.

Mediul scolar este al doilea cel mai important mediu social pentru copii, dupa familie.

Este unul dintre grupurile care satisfac nevoile esentiale si de dezvoltare ale copilului. Exista procese complexe de socializare prezente in familie si scoala care modeleaza constientizarea si exprimarea culturala a tanarului, precum si initiativa si spiritul antreprenorial.

Ce asteapta parintii de la profesori:

Desi asteptarile parintilor pot si adaptate nevoilor fiecărei familii, exista 4 piloni principali care stau la baza tuturor acestora:

1. Siguranta:

- Pe langa nevoile fiziologice, se afla nevoile de siguranta. Astfel, fara a fi si a simti un loc sigur, nu se poate crea un context propice invatarii si dezvoltarii. Parintii se asteapta ca scoala/gradinita sa fie acel loc sigur pentru copiii lor, fizic, emotional si mental.

1. Invatarea, progresul:

- De fapt, functia principala a scolii/gradinitei – invatarea se afla in fruntea asteptarilor parintilor fata de scoala/gradinita.

Acestia isi doresc ca proprii copii sa se imbunatateasca din ce in ce mai multin ceea ce priveste performanta scolara, sa fie sustinuti de intreaga comunitate scolara si, astfel, sa se afle intr-un proces continuu de dezvoltare.

Parintii isi asuma o responsabilitate covarsitoare pentru cresterea copilului, dar, in acelasi timp, percep scoala ca fiind principala responsabila pentru educatia si progresul copilului.

Pe de alta parte, foarte des, parintii pot fi, de asemena, parte a acestui proces de invatare, invatand lucruri noi despre educatia copilului lor si noi activitati pe care le pot desfasura acasa pentru a sprijini mai bine dezvoltarea acestuia.

1. Dezvoltarea emotionala si sociala:

- Bazele dezvoltarii emotionale si sociale se formeaza devreme in familie, dar parintii se asteapta ca profesorii, in calitate de experti in educatie, sa aduca o contributie semnificativa la aceasta etapa de dezvoltare prin metode si tehnici moderne si eficiente.

Asteptarea este ca, prin activitati si evenimente, copiii sa invete mai multe despre ei insisi, despre emotiile lor, despre autodescoperire, dar si despre colegii lor, formand grupuri de lucru si grupuri de prietenie.

Printr-un parteneriat eficient scoala-familie, elevii sunt dotati cu abilitati sociale care le vor permite sa actioneze independent in viata de adult.

1. Comunicare

- Cheia unui parteneriat eficient scoala-familie este comunicarea, o comunicare deschisa in ambele sensuri, atat de la parinti la scoala/gradinita, cat si invers. Transparenta poate aduce multe beneficii intregului parteneriat, care este conceput pentru a oferi un context pentru dezvoltarea si invatarea copiilor. Daca comunicarea este constanta , atunci familia este mai implicata in educatia copilului si poate interveni atunci cand este necesar.

Ce asteapta profesorii de la parinti?

1. Pregatirea copiilor pentru scoala/gradinita.
2. Sprijinirea progresului copiilor la scoala.
3. Respectarea scolii
4. Respectarea regulilor scolare

- Ca orice institutie sau organizatie, scoala are propriul set de reguli, construite in beneficiul intregii comunitati, pentru a asigura siguranta, bunastarea si organizarea eficienta a progreselor. Daca parintii discuta deschis cu copiii lor despre regulile scolii/gradinitei, demonstrand ca le pasa si le respecta, elevii vor tinde sa faca acelasi lucru.

Profesorii se asteapta ca parintii sa inteleaga necesitatea acestor reguli ale clasei sau ale scolii si sa le respecte, ceea ce duce la o buna desfasurare a tuturor activitatilor.

1. Sa fie implicat in activitatile desfasurate in scoala/gradinita.

In concluzie, rolul parintilor in sustinerea regulilor de grup este esential pentru formarea unui climat educational echilibrat si sigur, atat in familie, cat si in mediul scolar.

Atunci cand parintii inteleg regulile stabilite in colectiv si le respecta impreuna cu copilul, acesta dobandeste mai usor comportamente corecte, isi dezvolta autocontrolul si invata sa coopereze cu ceilalti. Parteneriatul scoala-familie, bazat pe comunicare, sprijin si incredere, contribuie la dezvoltarea armonioasa a copilului si la consolidarea unor valori importante precum reponsabilitatea, respectul si empatia. Astfel, implicarea activa a parintilor nu doar sustine respectarea regulilor, ci ofera copiilor stabilitate si siguranta in procesul de invatare si integrare sociala.

Jocurile educative digitale ca suport al dezvoltării cognitive la preșcolari

Prof. înv. preșcolar Apostol Andreea

În contextul societății contemporane, marcată de o dezvoltare rapidă a tehnologiei digitale, educația timpurie se confruntă cu noi provocări și oportunități. Copiii preșcolari intră tot mai devreme în contact cu dispozitive digitale, iar utilizarea acestora în scop educativ devine un subiect de interes pentru specialiștii în educație. Jocurile educative digitale reprezintă un instrument modern care, folosit adecvat, poate sprijini dezvoltarea cognitivă a preșcolarilor, contribuind la formarea unor competențe esențiale pentru învățarea ulterioară.

Dezvoltarea cognitivă în perioada preșcolară este caracterizată printr-un ritm accelerat, copilul aflându-se într-o etapă în care achizițiile intelectuale se realizează prin explorare, joc și interacțiune directă cu mediul. Conform teoriilor lui Jean Piaget, preșcolarii se află în stadiul preoperațional, în care gândirea este intuitivă, egocentrică și strâns legată de acțiune. În acest context, jocul reprezintă activitatea fundamentală prin care copilul învață, experimentează și își dezvoltă procesele cognitive precum percepția, atenția, memoria, limbajul și gândirea.

Jocurile educative digitale îmbină caracterul ludic al jocului cu obiective educaționale clar stabilite. Acestea sunt concepute pentru a stimula învățarea prin sarcini atractive, adaptate nivelului de vârstă și dezvoltare al copilului. Prin intermediul imaginilor, sunetelor, animațiilor și feedback-ului imediat, jocurile digitale captează atenția preșcolarilor și mențin interesul acestora pentru activitate. Astfel, atenția voluntară, aflată încă în formare la această vârstă, este susținută și antrenată într-un mod natural.

Un alt aspect important al dezvoltării cognitive susținut de jocurile educative digitale este memoria. Multe aplicații educaționale presupun recunoașterea formelor, culorilor, literelor sau numerelor, solicitând copilului să rețină informații și să le utilizeze ulterior în rezolvarea sarcinilor. Repetiția, asocierea vizual-auditivă și feedback-ul pozitiv contribuie la consolidarea memoriei de scurtă și de lungă durată. În plus, copilul învață prin încercare și eroare, ceea ce favorizează înțelegerea și fixarea cunoștințelor.

Dezvoltarea gândirii este, de asemenea, stimulată prin jocurile educative digitale. Acestea pot include sarcini de clasificare, comparare, ordonare sau rezolvare de probleme simple, adaptate nivelului preșcolarilor. Prin astfel de activități, copilul este încurajat să observe relații, să anticipeze rezultate și să ia decizii. Gândirea logică și creativă este susținută prin provocări care solicită implicarea activă și reflecția, chiar și la un nivel elementar.

Un rol semnificativ îl are și dezvoltarea limbajului. Jocurile educative digitale pot contribui la îmbogățirea vocabularului, corectarea pronunției și dezvoltarea capacității de exprimare. Prin povești interactive, jocuri de asociere sau exerciții de denumire a obiectelor și acțiunilor, copilul își dezvoltă limbajul receptiv și expresiv. Interacțiunea constantă cu mesajele verbale și vizuale sprijină înțelegerea sensurilor și utilizarea corectă a limbajului în contexte variate.

Cu toate acestea, utilizarea jocurilor educative digitale trebuie realizată într-un mod echilibrat și responsabil. Rolul adultului – educator sau părinte – este esențial în selectarea conținuturilor adecvate și în stabilirea unui timp limitat de utilizare. Jocurile digitale nu trebuie să înlocuiască jocul tradițional, interacțiunea directă sau activitățile practice, ci să le completeze. Integrarea acestora în activitățile didactice poate spori eficiența procesului de învățare, dacă este realizată în mod conștient și adaptat nevoilor copilului.

În concluzie, jocurile educative digitale pot reprezenta un suport valoros pentru dezvoltarea cognitivă a preșcolarilor, oferind oportunități variate de învățare prin joc. Acestea contribuie la stimularea atenției, memoriei, gândirii și limbajului, favorizând o învățare activă și atractivă. Utilizate judicios și integrate armonios în educația timpurie, jocurile educative digitale pot sprijini formarea unei baze cognitive solide, esențiale pentru parcursul educațional ulterior al copilului.

Bibliografie

Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.

Ionescu, M., & Bocoș, M. (2017). *Tratat de didactică modernă*. Pitești: Editura Paralela 45.

Piaget, J. (2005). *Psihologia copilului*. București: Editura Cartier.

Regulile în grădiniță – pași mici pentru oameni mari

Prof. înv. preșcolar Caval Denisa

Regulile în grădiniță – pași mici pentru oameni mari

Grădinița reprezintă primul pas important în viața educațională a copilului. Este locul în care cei mici învață nu doar litere, culori sau cântece, ci și cum să se comporte într-un colectiv. Regulile din grădiniță au un rol esențial în formarea personalității copilului, ajutându-l să se adapteze, să se simtă în siguranță și să construiască relații armonioase cu cei din jur.

De ce sunt necesare regulile în grădiniță?

Regulile oferă copiilor un cadru clar și stabil, în care aceștia știu ce este permis și ce nu. Ele contribuie la dezvoltarea disciplinei, a responsabilității și a respectului față de ceilalți. Atunci când regulile sunt respectate, activitățile se desfășoară într-un climat plăcut, iar copiii se simt protejați și încrezători.

Prin intermediul regulilor, copiii învață să își controleze emoțiile, să aștepte rândul, să accepte pierderea într-un joc și să rezolve conflictele într-un mod pașnic. Aceste deprinderi sunt extrem de importante pentru viața de mai târziu.

Principalele reguli din grădiniță

Una dintre cele mai importante reguli este respectul reciproc. Copiii sunt învățați să vorbească politicos, să nu jignească, să nu lovească și să își ceară scuze atunci când greșesc. Respectul față de colegi și față de educatoare contribuie la crearea unui mediu armonios.

O altă regulă importantă este ascultarea educatoarei. Educatoarea îi îndrumă pe copii în toate activitățile, iar respectarea indicațiilor ajută la buna desfășurare a programului zilnic. Copiii învață astfel să fie atenți, răbdători și responsabili.

Păstrarea curățeniei este, de asemenea, o regulă esențială. După joacă sau activități, jucăriile trebuie strânse, iar materialele puse la locul lor. Prin acest obicei, copiii înțeleg importanța ordinii și a grijii față de mediul înconjurător.

Grija față de propria persoană și față de ceilalți este o regulă care îi ajută pe copii să devină empatici. Ei sunt încurajați să ceară ajutor atunci când au nevoie și să ofere sprijin colegilor aflați în dificultate.

Cum sunt învățate și respectate regulile?

În grădiniță, regulile sunt explicate pe înțelesul copiilor, folosind povești, jocuri de rol, imagini și exemple concrete. Educatoarea îi încurajează pe copii să participe activ la stabilirea regulilor, pentru ca aceștia să le înțeleagă mai bine și să le respecte cu plăcere.

Respectarea regulilor este susținută prin aprecieri, încurajări și exemple pozitive, nu prin pedepse. Astfel, copiii învață că regulile sunt benefice și îi ajută pe toți să se simtă bine.

Concluzie

Regulile în grădiniță nu limitează libertatea copiilor, ci creează un mediu sigur, organizat și prietenos. Ele reprezintă baza pentru dezvoltarea unor comportamente corecte și pentru integrarea armonioasă a copilului în societate. Prin respectarea regulilor, copiii fac pași mici, dar siguri, spre a deveni oameni mari, responsabili și respectuoși.

Furia la preșcolari

Prof. învă. preșcolar Gîrbea Ana

Gestionarea crizelor de furie la preșcolari reprezintă un element fundamental în procesul de dezvoltare emoțională și comportamentală a copilului. În perioada preșcolară, copiii se află într-o etapă în care emoțiile sunt intense, iar capacitatea de autocontrol este încă limitată. Din acest motiv, crizele de furie apar frecvent ca reacție la frustrare, refuz, oboseală sau imposibilitatea de a-și exprima dorințele în mod adecvat. Felul în care adulții răspund acestor manifestări influențează semnificativ evoluția emoțională a copilului.

Importanța gestionării corecte a crizelor de furie constă în sprijinirea copilului pentru a-și înțelege și accepta propriile emoții. Furia este o emoție normală, însă copilul trebuie ghidat să o exprime într-un mod potrivit. Prin intervenții calme, empatie și explicații adaptate nivelului său de înțelegere, adultul îl ajută pe copil să învețe că emoțiile nu sunt greșite, dar comportamentele agresive sau necontrolate nu sunt acceptabile. Astfel, se pun bazele dezvoltării autocontrolului și ale reglării emoționale.

Un alt aspect important este rolul gestionării crizelor de furie în formarea abilităților sociale. Copiii care sunt învățați să își exprime nemulțumirile verbal și să respecte limitele impuse de adulți reușesc să relaționeze mai eficient cu cei din jur. Acest lucru contribuie la reducerea conflictelor cu alți copii și la integrarea armonioasă în colectivul de grădiniță. De asemenea, copilul învață să respecte regulile și să înțeleagă consecințele propriilor acțiuni.

Gestionarea adecvată a crizelor de furie are un impact direct și asupra climatului emoțional în care copilul se dezvoltă. Reacțiile negative ale adulților, precum țipetele, pedepsele severe sau ignorarea completă a copilului, pot amplifica comportamentele problematice și pot crea sentimente de nesiguranță sau anxietate. În schimb, un adult care oferă sprijin emoțional, stabilește limite clare și rămâne consecvent în intervenții contribuie la dezvoltarea unui sentiment de siguranță și încredere.

În concluzie, gestionarea crizelor de furie la preșcolari nu vizează doar controlul unui comportament dificil pe termen scurt, ci are un rol educativ esențial pe termen lung. Prin strategii pozitive și adaptate vârstei, copilul învață să își recunoască emoțiile, să le gestioneze eficient și să construiască relații sănătoase, aspecte esențiale pentru o dezvoltare emoțională echilibrată și armonioasă.

Puterea recompenselor simbolice în educația copiilor

Prof. înv. preșcolar Manolache Denisa

În educația copiilor, motivația joacă un rol esențial în formarea comportamentelor pozitive și a valorilor morale. O metodă simplă, dar foarte eficientă, este oferirea de premii simbolice, precum stickerele, atunci când copiii fac un lucru bun. Deși pot părea ne semnificative pentru adulți, aceste recompense au un impact major asupra dezvoltării emoționale și sociale a copiilor.

În primul rând, oferirea stickerelor îi motivează pe copii să respecte regulile. Atunci când cei mici știu că eforturile lor sunt observate și apreciate, sunt mai dispuși să urmeze regulile stabilite. Stickerul devine un semn al reușitei și al recunoașterii, ceea ce îi ajută pe copii să înțeleagă diferența dintre comportamentele corecte și cele greșite. Astfel, regulile nu mai sunt percepute ca obligații impuse, ci ca pași necesari pentru a obține apreciere și succes.

În al doilea rând, recompensele simbolice încurajează implicarea activă în diverse activități. Copiii devin mai entuziasmați să participe la jocuri, activități educative sau sarcini de grup, deoarece asociază implicarea cu o experiență pozitivă. Acest lucru contribuie la dezvoltarea încrederii în sine și la dorința de a învăța lucruri noi.

Un alt beneficiu important este stimularea spiritului de ajutor și cooperare. Atunci când stickerele sunt oferite nu doar pentru realizări individuale, ci și pentru comportamente precum ajutorul oferit colegilor, copiii învață valoarea empatiei și a lucrului în echipă. Ei ajung să se sprijine unii pe alții și să înțeleagă că bunătatea și respectul sunt apreciate.

În concluzie, oferirea premiilor simbolice, precum stickerele, este o metodă eficientă și benefică în educația copiilor. Aceasta contribuie la formarea unui comportament frumos, la respectarea regulilor și la dezvoltarea unor relații pozitive între copii. Prin astfel de recompense simple, adulții pot crea un mediu educațional plăcut, motivant și echilibrat, în care copiii cresc armonios.

Magia iernii: O zi de joacă și descoperire în zăpadă

Prof. înv. preșcolar Pantazi Cătălina

Introducere

Iarna este un anotimp deosebit de îndrăgit de copiii de vârstă preșcolară. Pentru copiii din grupa mijlocie, acest anotimp reprezintă o sursă inepuizabilă de bucurie, curiozitate și experiențe noi. Zăpada, frigul și peisajele albe oferă numeroase ocazii pentru joc, explorare și învățare prin experiență directă. Activitățile desfășurate iarna contribuie la dezvoltarea fizică, cognitivă și socio-emoțională a copiilor, stimulând în același timp imaginația și dorința de a descoperi lumea înconjurătoare.

Descrierea activității: „La joacă în țara zăpezii”

Activitatea „La joacă în țara zăpezii” a fost organizată pentru copiii din grupa mijlocie și s-a desfășurat în curtea grădiniței, într-o zi de iarnă cu zăpadă. Copiii au fost îmbrăcați corespunzător sezonului rece, purtând haine groase, mănuși, fulare și căciuli colorate. Atmosfera a fost una veselă, plină de entuziasm și nerăbdare.

Activitatea a început cu o conversație dirijată despre anotimpul iarna. Educatoarea le-a adresat copiilor întrebări simple, adaptate nivelului grupei mijlocii, precum: „Cum este vremea iarna?”, „Ce se întâmplă cu apa când este foarte frig?”, „Ce jocuri putem face în zăpadă?”. Copiii au răspuns cu interes, folosind propoziții simple, dar corecte, îmbogățindu-și vocabularul specific anotimpului rece.

Jocuri și activități desfășurate

După etapa introductivă, copiii au participat la jocuri practice în zăpadă. Prima activitate a constat în realizarea unui om de zăpadă. Copiii au fost împărțiți în grupuri mici și au colaborat pentru a rostogoli bulgări mari de zăpadă. Au folosit pietricele pentru ochi, un morcov pentru nas și o eșarfă colorată pentru decorare. Această activitate a dezvoltat spiritul de echipă, coordonarea mișcărilor și creativitatea.

Un alt joc propus a fost „Urmele din zăpadă”. Copiii au fost invitați să observe urmele lăsate de pașii lor și să le compare. Educatoarea le-a explicat că și animalele lasă urme în zăpadă, iar copiii au imitat mersul diferitelor animale, precum iepurele sau ursul. Prin acest joc, copiii și-au dezvoltat imaginația și capacitatea de observare.

Activitatea s-a încheiat cu jocul de mișcare „Bulgărașul zburător”, în care copiii aruncau bulgări mici de zăpadă într-un spațiu delimitat, respectând regulile stabilite. Jocul a contribuit la dezvoltarea motricității grosiere și la consumul energiei într-un mod organizat.

Beneficiile activității

Activitățile de iarnă desfășurate în aer liber au un rol important în dezvoltarea copiilor din grupa mijlocie. Acestea contribuie la întărirea sistemului imunitar, la dezvoltarea abilităților motrice, la stimularea limbajului și la formarea comportamentelor sociale pozitive. Copiii învață să respecte reguli, să colaboreze și să se bucure de reușitele comune.

Concluzie

Activitatea „La joacă în țara zăpezii” a oferit copiilor din grupa mijlocie o experiență educativă valoroasă, îmbinând jocul cu învățarea. Prin astfel de activități, iarna devine un prilej de bucurie, descoperire și dezvoltare armonioasă a copiilor preșcolari.

Bibliografie

1. Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M. (2008). Metode interactive de grup. Editura Arves.
2. Ionescu, M., Bocoș, M. (2017). Didactica preșcolară. Editura Paralela 45.
3. Curriculum pentru educația timpurie (2019). Ministerul Educației.
4. Dumitru, I. Al. (2016). Dezvoltarea copilului preșcolar. Editura Didactică și Pedagogică.

Stimularea inteligenței prin joc la vârsta preșcolară

Stimularea inteligenței prin joc la vârsta preșcolară

Jocul nu este doar o metodă de divertisment, ci „munca” copilului prin care acesta își structurează gândirea și înțelege lumea înconjurătoare .

Stimularea inteligenței preșcolariilor prin joc se bazează pe învățarea experiențială, prin care copilul explorează concepte logice, lingvistice și emoționale într-un cadru relaxat.

Stimularea inteligenței prin joc la preșcolari este esențială, deoarece jocul este principala metodă de învățare și dezvoltare cognitivă, emoțională, socială și motorie, antrenând memoria, atenția, gândirea logică, creativitatea, spiritul de observație, coordonarea și chiar inteligența emoțională (empatie, auto-control) prin activități simple precum asocierea de imagini, recunoașterea animalelor/fructelor, jocuri de rol și puzzle-uri, transformând învățarea într-o aventură captivantă.

Învățarea prin joc este fundamentală la vârsta preșcolarității. Acum, pe primul loc este jocul, învățarea ocupând locul secund. Odată cu intrarea la școală, învățarea trece pe primul loc și este urmată de muncă. Așadar, jocul este principala cale de dezvoltare, de cunoaștere a realității, de interrelaționare și este prima formă de învățare, facilitând și trecerea spre învățarea din mediul școlar.

În grădiniță, preșcolarul este încurajat să se joace, la baza organizării procesului instructiv-educativ desfășurat în învățământul preșcolar stând respectarea acestei nevoi naturale de joc a copilului și valorificarea funcțiilor acestuia.

Pentru copil, jocul este distracție, este învățătură, este muncă, mijloc prin care se educă, mijloc eficient de cunoaștere a lumii înconjurătoare, a înțelegerii matematicii, a educării limbajului, a cunoașterii mediului înconjurător, a dezvoltării estetice, creative și fizice.

De ce este jocul important la vârsta preșcolară?

Este o metodă principală de învățare: La preșcolari, jocul este pe primul loc, fiind calea naturală de cunoaștere a lumii.

Ajută la dezvoltare holistică: Abilități cognitive (gândire, memorie), motorii (dexteritate, coordonare) și socio-emoționale (empatie, gestionarea emoțiilor) sunt toate stimulate prin joc.

Exemple de jocuri:

Jocurile de logică și asociere(puzzle-uri, jocuri cu imagini de animale, fructe, legume) ajută spiritul de observație, capacitate de asociere, gândire logică, memorie, atenție.

Jocuri pentru inteligența emoțională dezvoltă auto-cunoaștere, auto-control, empatie, gestionarea relațiilor sociale.

[Jocuri de rol](#) dezvoltă creativitatea, înțelegerea socială, adaptabilitatea.

[Activități practice](#) (construcții, desen) sunt benefice în ordonare ochi-mână, creativitate, rezolvare de probleme.

Educatoarele pun la dispoziție preșcolariilor materiale variate: Cărți, puzzle-uri, jocuri de construcție, materiale de artă, participă alături de copil, încurajează creativitatea

Jocul nu este doar o metodă de divertisment, ci „munca” copilului prin care acesta își structurează gândirea și înțelege lumea înconjurătoare

Stimularea inteligenței preșcolariilor prin joc se bazează pe învățarea experiențială, dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială. Prin interacțiune reală cu natura și oamenii, citit povești, cântece și exprimarea emoțiilor copilul explorează concepte logice, lingvistice și emoționale într-un cadru relaxat.

Bibliografie:

Dumitru, I. Al. – Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, Editura de Vest, Timișoara, 2000.

Cerghit, I. – Metode de învățământ, E.D.P.,București; 2000.

Ești gata pentru distracția de iarnă? 5 jocuri de iarnă și beneficiile lor

Prof. învă. preșcolar Floroiu Mădălina

Iarna este un anotimp magic pentru copii, plin de descoperiri, mișcare și bucurie. Zăpada transformă mediul obișnuit într-un adevărat teren de joacă, unde imaginația, energia și râsetele celor mici nu au limite. Deși frigul îi face uneori pe adulți să fie mai rezervați, jocurile de iarnă desfășurate în aer liber sunt extrem de benefice pentru dezvoltarea fizică, emoțională și socială a copiilor.

Pentru părinți și educatori, iarna este o oportunitate minunată de a-i încuraja pe cei mici să se miște, să coopereze și să se bucure de natură. Mai jos vă propunem 5 jocuri de iarnă în zăpadă, ușor de organizat, alături de beneficiile pe care le aduc copiilor preșcolari.

1. Omul de zăpadă – creativitate și cooperare

Cum se joacă: Copiii sunt încurajați să construiască un om de zăpadă folosind bulgări de diferite dimensiuni. Pot adăuga elemente precum crenguțe, pietricele, frunze, morcovi sau accesorii aduse de acasă (fular, pălărie).

Beneficii: Construirea omului de zăpadă stimulează creativitatea, imaginația și motricitatea grosieră, prin rostogolirea și ridicarea bulgărilor. Jocul favorizează lucrul în echipă, învățând copiii să colaboreze, să împartă sarcini și să comunice eficient. De asemenea, contribuie la dezvoltarea răbdării și a sentimentului de reușită.

2. Bulgăreală organizată – energie și autocontrol

Cum se joacă: Se stabilesc reguli clare: nu se aruncă spre față, se folosesc doar bulgări moi, jocul se oprește la semnalul adultului. Copiii pot fi împărțiți în echipe sau pot juca individual, într-un spațiu sigur.

Beneficii: Bulgăreala este un joc foarte îndrăgit, care ajută la consumarea energiei și la dezvoltarea coordonării mână–ochi. În același timp, regulile impuse îi ajută pe copii să exerseze autocontrolul, respectarea limitelor și fair-play-ul. Jocul contribuie la reducerea stresului și la crearea unei stări de bună dispoziție.

3. Urme în zăpadă – atenție și imaginație

Cum se joacă: Adultul sau copiii creează diferite trasee în zăpadă: linii drepte, cercuri, zigzaguri, urme de pași mari sau mici. Ceilalți copii trebuie să urmeze traseul respectiv, să ghicească cine a lăsat urmele sau să inventeze povești despre „cine a trecut pe acolo”.

Beneficii: Acest joc dezvoltă atenția, echilibrul și orientarea spațială. În plus, stimulează gândirea logică și imaginația, mai ales atunci când este combinat cu povești și jocuri de rol. Copiii învață să observe detalii și să interpreteze informații din mediul înconjurător

4. Săniușul – curaj și coordonare

Cum se joacă: Săniușul se desfășoară într-un spațiu sigur, supravegheat de adulți. Copiii pot coborî pe rând sau în perechi, respectând regulile de siguranță.

Beneficii: Săniușul contribuie la dezvoltarea echilibrului, coordonației și a încrederii în sine. Copiii își depășesc temerile, învață să aștepte rândul și să respecte regulile. De asemenea, acest joc întărește musculatura și stimulează sistemul imunitar prin expunerea la aer rece, dar curat.

5. Vânătoarea de comori în zăpadă – gândire și cooperare

Cum se joacă: Adultul ascunde diferite obiecte colorate sau jucării în zăpadă. Copiii primesc indicii simple sau imagini și pornesc în căutarea „comorii”.

Beneficii: Jocul dezvoltă gândirea logică, spiritul de observație și lucrul în echipă. Copiii sunt încurajați să comunice, să ia decizii împreună și să se bucure de reușita comună. Este un joc care combină mișcarea cu rezolvarea de probleme într-un mod distractiv.

În concluzie, jocurile de iarnă nu sunt doar o sursă de distracție, ci și un instrument valoros de învățare și dezvoltare pentru copii. Prin activități simple, desfășurate în zăpadă, cei mici își dezvoltă corpul, mintea și relațiile sociale. Rolul părinților și al educatorilor este esențial: prin încurajare, supraveghere și implicare activă, iarna poate deveni un anotimp al bucuriei, sănătății și amintirilor frumoase.

Așadar, îmbrăcați-vă gros, luați buna dispoziție și ieșiți la joacă – distracția de iarnă abia începe!

Bibliografie:

1. Ionescu, M., & Bocoș, M. (coord.) (2017). *Tratat de didactică modernă*. Pitești: Editura Paralela 45.
2. Stănculescu, E. (2013). *Psihologia educației*. București: Editura Universitară.

Importanța activităților de explorare pentru dezvoltarea curiozității cognitive

Educatoare Stan Mihaela

Perioada preșcolară este una marcată de un ritm accelerat al dezvoltării cognitive. Copilul este, în mod natural, curios, iar această curiozitate reprezintă motorul principal al învățării timpurii. Activitățile de explorare, gândite și organizate corespunzător în grădiniță, joacă un rol esențial în stimularea curiozității cognitive și în formarea unor deprinderi fundamentale de gândire.

Curiozitatea cognitivă reprezintă dorința interioară de a înțelege, de a căuta explicații și de a explora necunoscutul. Ea implică interesul pentru cauze, relații, funcționare și semnificație. La copiii preșcolari, această formă de curiozitate se manifestă prin întrebări frecvente („De ce?”, „Cum?”, „Ce se întâmplă dacă...?”), dar și prin dorința de a atinge, testa, mirosi sau analiza obiectele și fenomenele din jur.

Activitățile de explorare sunt acele activități prin care copilul interacționează direct cu mediul, experimentează, observă și descoperă. Ele pot include:

- Experimente științifice simple (ce se întâmplă când combinăm apă cu făină, sau când plantăm o sămânță);
- Observații în natură (ciclul vieții unei plante sau al unui fluture);
- Manipularea diverselor materiale (plastilină, nisip, apă, obiecte de diferite texturi);
- Jocuri senzoriale și cognitive (sortări, clasificări, labirinturi logice).

Prin astfel de activități, copilul învață să pună întrebări, să formuleze ipoteze, să testeze, să tragă concluzii – procese care stau la baza gândirii științifice.

Activitățile de explorare susțin dezvoltarea cognitivă în moduri multiple:

- Dezvoltarea gândirii logice și critice – Copilul învață să observe detalii, să compare, să analizeze și să generalizeze.
- Stimularea atenției și concentrării – Activitățile care implică descoperirea mențin interesul copilului și îl ajută să își dezvolte capacitatea de a rămâne implicat într-o sarcină.
- Îmbogățirea vocabularului – Prin explorare, copilul intră în contact cu termeni noi și învață să exprime fenomene și procese.
- Autonomia în învățare – Copilul devine mai încrezător în capacitatea sa de a înțelege lumea și de a învăța prin descoperire.

Educatorul are un rol central în încurajarea și susținerea curiozității cognitive. Acesta:

Creează un mediu stimulat și sigur pentru explorare;

Formulează întrebări deschise și încurajează copilul să găsească singur răspunsuri;

Valorifică interesele naturale ale copiilor (ex: fascinația pentru animale, dinozauri, corpul uman etc.);

Oferă materiale variate și atractive pentru activități practice.

De asemenea, educatorul trebuie să evite descurajarea curiozității prin răspunsuri grăbite sau prin impunerea unor limite rigide asupra explorării libere.

Activitățile de explorare sunt esențiale pentru dezvoltarea curiozității cognitive, transformând învățarea într-un proces activ, personalizat și semnificativ. În loc să învețe pasiv, copilul învață făcând, testând, descoperind. Prin urmare, este de datoria educatorilor să creeze cât mai multe ocazii de explorare și să cultive această sete naturală de cunoaștere care, odată stimulată corespunzător, va susține învățarea pe termen lung.

Bibliografie:

Cucoș, C. (2008). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom;

Piaget, J. (1971). *The Theory of Stages in Cognitive Development*. London: Routledge;

Neacșu, I. (1999). *Învățarea – factori și condiții*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Activități creative pentru dezvoltarea motricității fine la copii

Educatoare Chircălan Corina

Dezvoltarea motricității fine reprezintă un aspect esențial al creșterii și formării copilului, având un rol major în dobândirea autonomiei personale, a competențelor școlare și a abilităților cognitive. Motricitatea fină se referă la coordonarea mușchilor mici ai mâinii și degetelor, fiind implicată în activități precum scrisul, desenul, decupatul, manipularea obiectelor mici sau închiderea nasturilor.

Activitățile creative reprezintă un mijloc eficient de dezvoltare a motricității fine, deoarece îmbină exercițiul fizic cu plăcerea jocului și cu exprimarea imaginației. Prin desen, pictură, modelaj sau colaj, copilul își exersează mișcările fine ale mâinii într-un mod natural, fără a resimți presiunea unei sarcini formale. De exemplu, desenul cu creioane colorate, carioci sau cretă solicită prinderea corectă a instrumentului de scris, coordonarea mână–ochi și controlul presiunii exercitate pe suport. Pictura cu pensula sau cu degetele dezvoltă mobilitatea degetelor și flexibilitatea încheieturii mâinii, contribuind totodată la stimularea creativității și a sensibilității artistice.

Modelajul cu plastilină, aluat sau lut este o altă activitate extrem de benefică pentru motricitatea fină. Frământarea, rularea, turtirea și modelarea materialului presupun mișcări variate ale degetelor și palmei, întărind musculatura mâinii. În același timp, copilul învață să creeze forme, să combine elemente și să își exprime ideile într-o manieră concretă.

Decupatul și colajul sunt activități care solicită un grad mai mare de precizie și concentrare. Utilizarea foarfecelui contribuie la dezvoltarea coordonării bimanuale, deoarece o mână ține foaia, iar cealaltă acționează instrumentul. Lipirea elementelor pe o suprafață presupune planificare, organizare spațială și atenție la detalii. Prin realizarea colajelor tematice, copiii își dezvoltă nu doar motricitatea fină, ci și vocabularul, gândirea logică și capacitatea de a lucra după un model sau după propria imaginație.

Jocurile de construcție, precum cele cu piese mici, cuburi, mărgelile sau puzzle-uri, au un impact semnificativ asupra dezvoltării motricității fine. Manipularea pieselor, potrivirea lor corectă și asamblarea construcțiilor solicită mișcări precise ale degetelor și concentrare susținută. În plus, aceste jocuri dezvoltă răbdarea, perseverența și capacitatea de rezolvare a problemelor. Activitățile de înșirare a mărgelilor sau a nasturilor sunt recomandate în special copiilor care întâmpină dificultăți în coordonarea manuală.

În concluzie, dezvoltarea motricității fine la copii trebuie să fie un proces continuu, realizat prin activități creative și variate, care să respecte ritmul individual de învățare.

Readaptarea copiilor la grădiniță după vacanță – între emoții, rutine și sprijinul adulților

Psiholog școlar Drugă Mădălina

Vacanțele sunt perioade mult așteptate de copii: zile fără ceas deșteptător, timp îndelungat petrecut cu familia, joacă liberă și mai puține reguli. Însă, odată cu încheierea vacanței, revenirea la grădiniță poate deveni dificilă, atât pentru cei mici, cât și pentru părinți. Refuzul de a se îmbrăca dimineața, plânsul la despărțire, iritabilitatea sau lipsa de cooperare sunt reacții frecvente, care solicită atenție din partea părinților și educatorilor.

Pentru copiii preșcolari, schimbarea bruscă a rutinei este dificil de gestionat. În vacanță, programul zilnic devine mai flexibil, iar prezența constantă a părinților oferă un sentiment accentuat de siguranță. Revenirea la un program structurat presupune separare, reguli, cerințe și adaptare la ritmul grupului.

Este firesc ca, după o pauză, copilul să manifeste rezistență sau lipsă de cooperare. În multe situații, copilul poate re trăi anxietatea de separare, însă acest lucru nu înseamnă că își pierde interesul pentru grădiniță, are doar nevoie de timp pentru a se obișnui din nou cu rutina și mediul grădiniței. Părinții trebuie să fie atenți la semnalele de disconfort ale copiilor: unii își exprimă refuzul direct, spunând că nu vor să meargă la grădiniță sau plângând, iar alții arată disconfortul indirect prin evitare, dureri de burtă sau de cap, iritabilitate sau schimbări ale comportamentului. Aceste reacții sunt semnale emoționale ale copilului care trebuie abordate cu răbdare, atenție și empatie, pentru a-l ajuta să se simtă înțeles și susținut.

Păstrarea unor rutine zilnice clare este foarte importantă pentru sentimentul de siguranță al copilului. Chiar dacă vacanța aduce mai multă libertate, este benefic ca orele de somn, mesele și momentele importante ale zilei să rămână, în mare parte, constante. O rutină previzibilă îi permite copilului să anticipeze ce urmează, să se simtă mai în control și să se adapteze mai ușor la activitățile zilnice, iar jocul devine un aliat valoros în acest proces de readaptare. Jocul este limbajul natural al copilului și o modalitate excelentă de a-l ajuta să își exprime emoțiile. Jocurile de rol, folosirea jucăriilor preferate sau desenul pot deschide conversații valoroase despre temeri, așteptări și experiențe. Prin joc, copilul poate exersa separarea, poate învăța strategii de gestionare a emoțiilor și poate înțelege că adultul se întoarce întotdeauna. De asemenea, reprezentarea vizuală a rutinei zilnice îl ajută să anticipeze ce urmează și să se simtă mai în control. Când copilul primește înțelegere, răbdare și sprijin din partea adulților, readaptarea la grădiniță după vacanță devine mai ușoară și mai plăcută, atât pentru copil, cât și pentru adulți.

Metode active în grădiniță: cum învață copiii fără să știe că învață

Prof. învă. preșcolar Dobrescu Andreea

În educația preșcolară, cadrul didactic urmărește dezvoltarea copilului în plan cognitiv, socio-emoțional și motric, folosind metode adecvate nivelului de vârstă. Metodele active ocupă un loc important în acest proces, deoarece permit copilului să participe direct la învățare, să exploreze și să construiască sensuri prin acțiune. Aceste metode nu exclud rigoarea didactică, ci o adaptează particularităților copilului preșcolar.

Metodele active se bazează pe implicarea directă a copilului în activitatea de învățare. Copilul observă, manipulează materiale, formulează ipoteze simple, comunică și cooperează cu ceilalți. Educatoarea organizează situații de învățare care solicită gândirea, limbajul și motricitatea, fără a transforma activitatea într-un exercițiu formal. În acest context, copilul nu percepe activitatea ca pe o sarcină impusă, ci ca pe o experiență firească. Jocul didactic reprezintă una dintre cele mai utilizate metode active în grădiniță. Prin joc, copilul respectă reguli, își asumă roluri și rezolvă sarcini adaptate nivelului său de dezvoltare. De exemplu, învățarea culorilor, a formelor sau a noțiunilor matematice elementare are loc prin acțiuni concrete, cum ar fi sortarea, asocierea sau construirea. Educatoarea urmărește obiective clare și evaluează progresul copilului prin observare sistematică.

Învățarea prin descoperire presupune organizarea unor activități în care copilul ajunge singur la concluzii simple, ghidat de întrebări și sarcini clare. De exemplu, în cadrul unei activități de cunoaștere a mediului, copiii pot observa plantele, pot compara frunze sau pot identifica schimbări vizibile. Această metodă dezvoltă capacitatea de observare și stimulează curiozitatea, fără a forța achiziția de informații abstracte. Metodele bazate pe cooperare, precum lucrul în perechi sau în grupuri mici, contribuie la dezvoltarea competențelor sociale. Copiii învață să comunice, să aștepte rândul și să respecte opiniile celorlalți. Educatoarea stabilește sarcini clare și urmărește modul în care fiecare copil participă. Activitatea nu se desfășoară la întâmplare, ci pe baza unei planificări care ține cont de obiectivele educaționale și de nivelul grupului.

Metodele active includ și activitățile practice, cum ar fi modelajul, desenul, construcțiile sau experimentele simple. Prin aceste activități, copilul își dezvoltă coordonarea, atenția și perseverența. Învățarea are loc prin repetarea acțiunilor și prin corectarea treptată a greșelilor, sub îndrumarea cadrului didactic. Aplicarea metodelor active necesită o bună cunoaștere a programei și a particularităților de vârstă. Educatoarea selectează metodele în funcție de obiectivele propuse, de resursele disponibile și de nivelul de dezvoltare al copiilor. Metodele active nu înlocuiesc explicația sau demonstrația, ci le completează, oferind copilului posibilitatea de a aplica ceea ce a observat.

În concluzie, metodele active sprijină învățarea în grădiniță prin implicarea directă a copilului în activitate. Copilul învață prin acțiune, explorare și comunicare, într-un cadru organizat și sigur. Rolul educatoarei rămâne esențial, deoarece ea planifică, ghidează și evaluează procesul de învățare, asigurând coerența și eficiența demersului didactic.

Bibliografie

Anghelace, Valerica (coord.) *Metodica activităților instructiv-educative din grădiniță. Ghid pentru examenele de definitivat și grade didactice*. Editura Didactică și Pedagogică, 2022 — ghid metodic pentru activități de predare în educația preșcolară recomandat în programe de formare educațională.

Emoțiile copiilor din grupa mică – primii pași spre înțelegerea și gestionarea lor

Prof. înv. preșcolar Mitu Amelia

Intrarea copilului în colectivitatea grădiniței reprezintă una dintre cele mai importante și sensibile etape din dezvoltarea sa. Pentru copiii din grupa mică, acest început vine la pachet cu numeroase emoții: bucuria descoperirii unui mediu nou, curiozitatea față de jucării și colegi, dar și teama de necunoscut, dorul de părinți sau frustrarea provocată de reguli și limite noi. Toate aceste trăiri sunt firești și trebuie privite ca pași normali în procesul de adaptare.

La această vârstă fragedă, copiii nu dispun încă de un vocabular emoțional bine dezvoltat. Ei nu pot spune întotdeauna ce simt, iar emoțiile lor se manifestă adesea prin comportamente: plâns, agitație, refuzul de a participa la activități, crize de furie sau momente de izolare. Din acest motiv, adultul are un rol esențial în a descifra aceste manifestări și a răspunde cu calm, răbdare și empatie.

În grupa mică, educatoarea devine pentru copil o figură de atașament, un sprijin emoțional care îi oferă siguranță și încredere. Printr-o atitudine blândă, un ton cald și gesturi de apropiere, copilul învață că este acceptat și înțeles. Acceptarea emoțiilor copilului, indiferent dacă sunt pozitive sau negative, reprezintă primul pas în educația emoțională.

Activitățile desfășurate zilnic la grădiniță sunt adaptate nivelului de înțelegere al copiilor mici. Prin jocuri simple, povești scurte, cântece, imagini sugestive sau jocuri de rol, copiii sunt ajutați să recunoască emoții de bază precum bucuria, tristețea, furia sau frica. Învățăm împreună să asociem emoțiile cu expresii faciale, gesturi și situații concrete din viața lor de zi cu zi.

Un obiectiv important este încurajarea copiilor să își exprime emoțiile prin cuvinte, chiar dacă acestea sunt simple sau incomplete. Formule precum „Sunt trist”, „Nu-mi place”, „Sunt supărat” sunt învățate treptat și repetate zilnic, contribuind la reducerea tensiunilor și la prevenirea comportamentelor impulsive. Atunci când copilul este ajutat să vorbească despre ceea ce simte, el învață că emoțiile pot fi gestionate într-un mod pozitiv.

Rutina zilnică joacă un rol extrem de important în echilibrul emoțional al copiilor din grupa mică. Programul clar, repetitiv și previzibil le oferă siguranță și stabilitate. Copiii se simt mai liniștiți atunci când știu ce urmează: joaca, masa, somnul sau activitățile educative. Acest cadru stabil reduce anxietatea și favorizează adaptarea treptată la viața de grădiniță.

În relația cu colegii, copiii învață primele lecții despre empatie și așteptare. Deși conflictele apar frecvent la această vârstă, ele sunt oportunități valoroase de învățare. Cu sprijinul adultului, copiii sunt ghidați să își exprime nemulțumirea într-un mod adecvat și să găsească soluții simple, adaptate nivelului lor de dezvoltare.

Educația emoțională nu presupune reprimarea emoțiilor, ci acceptarea și direcționarea lor. Copiii sunt învățați că este normal să fie triști, supărați sau speriați, dar și că există modalități potrivite de a reacționa. Prin repetiție, exemple pozitive și multă răbdare, ei învață treptat să se calmeze, să aștepte și să relaționeze armonios cu cei din jur.

La grupa mică, fiecare pas mic contează. Fiecare zâmbet recâștigat, fiecare lacrimă alinată și fiecare reușită, oricât de mică, contribuie la formarea unei baze emoționale sănătoase. Grădinița devine astfel un spațiu sigur, în care emoțiile copiilor sunt respectate, înțelese și transformate în lecții valoroase de viață.

Mirajul tehnologiei la vârsta preșcolară

Mirajul tehnologiei la vârsta preșcolară

În ultimele decenii, dezvoltarea rapidă a tehnologiei a influențat profund toate domeniile vieții, inclusiv copilăria timpurie. Copiii de vârstă preșcolară intră în contact cu tehnologia din ce în ce mai devreme, fiind expuși la telefoane mobile, tablete, televizoare smart și jocuri digitale. Acest contact timpuriu creează un adevărat miraj al tehnologiei, care atrage copilul prin stimuli vizuali și auditivi puternici. Tema este de actualitate și necesită o analiză atentă a beneficiilor și riscurilor pe care tehnologia le aduce în dezvoltarea copilului preșcolar.

Tehnologia – factor de atracție pentru copilul preșcolar

Copilul preșcolar este curios, dornic să exploreze și atras de tot ceea ce este nou. Dispozitivele digitale sunt concepute tocmai pentru a capta atenția utilizatorilor, folosind animații, culori intense și sunete plăcute. De exemplu, aplicațiile educative pentru copii de 3–6 ani includ personaje animate care îi învață alfabetul, cifrele sau regulile de bază ale comportamentului social. Un copil poate învăța mai ușor o poezie sau un cântec atunci când acestea sunt însoțite de imagini animate.

În unele grădinițe, tehnologia este utilizată ca suport educațional: prezentări interactive, povești digitale sau jocuri didactice proiectate pe tablă smart. Astfel, tehnologia poate stimula interesul copilului pentru învățare și poate diversifica metodele de predare.

Beneficiile utilizării tehnologiei la vârsta preșcolară

Folosirea moderată și controlată a tehnologiei poate avea efecte pozitive asupra dezvoltării copilului. Printre acestea se numără:

- dezvoltarea limbajului prin audierea poveștilor și cântecelor;
- stimularea gândirii logice prin jocuri de asociere și rezolvare de probleme;
- dezvoltarea creativității prin aplicații de desen, muzică sau construcție virtuală;
- familiarizarea timpurie cu tehnologia, necesară în societatea modernă.

De exemplu, un copil care utilizează o aplicație de tip „învățare prin joc” poate recunoaște mai rapid formele geometrice sau culorile, comparativ cu metodele clasice, dacă acestea sunt bine integrate.

Riscurile și efectele negative ale utilizării excesive

În ciuda avantajelor, utilizarea excesivă a tehnologiei poate afecta negativ dezvoltarea copilului preșcolar. Studiile arată că timpul îndelungat petrecut în fața ecranelor poate conduce la dificultăți de concentrare, întârzierea dezvoltării limbajului și scăderea interesului pentru jocul fizic. De asemenea, copiii pot deveni dependenți de dispozitivele digitale, manifestând iritabilitate atunci când acestea le sunt retrase.

Un exemplu frecvent este copilul care preferă tableta în locul jocului cu alți copii, evitând interacțiunea socială. În timp, acest comportament poate afecta dezvoltarea abilităților de comunicare, empatie și cooperare. De asemenea, lipsa mișcării poate duce la probleme de sănătate, precum obezitatea infantilă sau tulburările de somn.

Rolul părinților și al educatorilor

Părinții și educatorii au un rol esențial în ghidarea copilului în relația cu tehnologia. Este important ca aceștia să stabilească limite clare privind timpul de utilizare a dispozitivelor și să selecteze conținuturi adecvate vârstei. Organizațiile de specialitate recomandă ca, la vârsta preșcolară, timpul petrecut în fața ecranelor să fie limitat și să fie întotdeauna supravegheat de un adult.

De asemenea, adulții trebuie să ofere alternative atractive: jocuri de rol, lectură, activități în aer liber, desen sau modelaj. Tehnologia ar trebui să fie un instrument complementar educației, nu un substitut al relațiilor umane sau al jocului tradițional.

Mirajul tehnologiei la vârsta preșcolară este o realitate inevitabilă în societatea actuală. Utilizată echilibrat și responsabil, tehnologia poate sprijini procesul educațional și dezvoltarea cognitivă a copilului. Folosită excesiv și necontrolat, aceasta poate deveni un factor de risc pentru dezvoltarea armonioasă. Prin implicarea activă a părinților și educatorilor, tehnologia poate fi transformată dintr-o atracție periculoasă într-un aliat al educației timpurii.

Bibliografie

1. Papalia, D., Wendkos Olds, S., Feldman, R. – *Dezvoltarea umană*, Editura Trei, București.
2. Ionescu, M. – *Psihologia copilului*, Editura Polirom, Iași.
3. Organization Mondială a Sănătății (OMS) – Ghiduri privind utilizarea ecranelor la copii.
4. UNICEF – *Copiii în era digitală*.

Educația emoțională – cheia unei școli în care copiii se simt văzuți, auziți și înțeleși

Prof. învă. preșcolar Burduja Petruța

Educația actuală se află într-un proces continuu de transformare, determinat de schimbările sociale, culturale și tehnologice care influențează profund dezvoltarea copilului. Dacă în trecut accentul era pus aproape exclusiv pe acumularea de cunoștințe și pe performanța academică, în prezent se conturează tot mai clar necesitatea unei abordări educaționale centrate pe copil, care să valorifice atât dimensiunea cognitivă, cât și pe cea emoțională. În acest context, educația emoțională devine un element esențial al procesului instructiv-educativ, contribuind la formarea unei personalități echilibrate și la dezvoltarea capacității de adaptare la realitățile vieții.

Emoțiile reprezintă o componentă fundamentală a experienței umane, influențând modul în care copilul percepe lumea, relaționează cu ceilalți și învață. Încă din primii ani de viață, copilul trăiește o gamă largă de emoții, însă nu dispune întotdeauna de instrumentele necesare pentru a le înțelege sau gestiona. Lipsa acestor competențe emoționale poate genera comportamente problematice, dificultăți de relaționare sau blocaje în procesul de învățare. Educația emoțională vine în sprijinul copilului, oferindu-i cadrul necesar pentru a-și recunoaște emoțiile, a le exprima într-un mod adecvat și a învăța strategii de autoreglare.

Școala constituie un mediu social complex, în care copilul intră zilnic în contact cu reguli, cerințe, provocări și relații interpersonale diverse. Dincolo de rolul său instructiv, instituția școlară are o misiune formativă profundă, aceea de a crea un climat emoțional securizant, care să favorizeze dezvoltarea armonioasă a elevilor. Atunci când mediul educațional este caracterizat de respect, acceptare și sprijin emoțional, copiii manifestă o atitudine pozitivă față de învățare, sunt mai implicați și mai motivați, iar rezultatele școlare se îmbunătățesc semnificativ.

Relația dintre cadrul didactic și elev joacă un rol determinant în dezvoltarea emoțională a copilului. Profesorul devine un model de comportament, de comunicare și de gestionare a emoțiilor, iar modul în care acesta răspunde nevoilor emoționale ale elevilor influențează în mod direct climatul clasei. O atitudine empatică, calmă și deschisă creează premisele unei relații bazate pe încredere, în care copilul se simte în siguranță să își exprime trăirile, să greșească și să învețe din propriile experiențe. În acest sens, cadrul didactic nu transmite doar informații, ci contribuie activ la formarea competențelor socio-emoționale ale elevilor.

Integrarea educației emoționale în activitățile didactice nu presupune neapărat introducerea unor discipline separate, ci poate fi realizată prin valorificarea situațiilor cotidiene din viața clasei. Discuțiile libere, jocurile de rol, activitățile de grup, lectura și analiza trăirilor personajelor sau reflecția asupra propriilor experiențe sunt mijloace eficiente de dezvoltare emoțională. În special în educația timpurie, jocul devine principalul instrument prin care copilul învață să își gestioneze emoțiile, să coopereze și să își construiască primele relații sociale.

Un alt aspect esențial al educației emoționale îl reprezintă colaborarea dintre școală și familie. Mediul familial este primul spațiu în care copilul învață să recunoască și să exprime emoțiile, iar continuitatea dintre valorile promovate acasă și cele susținute la școală este crucială pentru dezvoltarea echilibrată a copilului. Comunicarea eficientă între cadrele didactice și părinți contribuie la identificarea nevoilor emoționale ale copilului și la oferirea unui sprijin coerent, adaptat particularităților individuale ale acestuia.

În lipsa educației emoționale, copilul poate întâmpina dificultăți în gestionarea frustrării, a eșecului sau a conflictelor, ceea ce poate conduce la comportamente agresive, retragere socială sau scăderea stimei de sine. De aceea, este esențial ca școala să acorde o atenție sporită dimensiunii emoționale a educației, prevenind astfel apariția unor probleme de adaptare și contribuind la dezvoltarea unui climat educațional sănătos și incluziv.

Așadar, educația emoțională reprezintă un fundament solid al formării copilului, având un impact semnificativ asupra dezvoltării sale personale, sociale și academice. O școală care integrează în mod conștient educația emoțională în practicile sale educaționale nu formează doar elevi bine pregătiți din punct de vedere intelectual, ci și oameni echilibrați, empatici și responsabili. Prin cultivarea competențelor emoționale încă din copilărie, se creează premisele unei societăți mai armonioase, capabile să răspundă provocărilor prezentului și viitorului.

CUPRINS NIVEL PRIMAR

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

- 1. Prof. înv. primar Alexandru Oana**
Metode moderne de predare a matematicii la clasa a III-a
- 2. Prof. înv. primar Bălan Georgiana**
Copilul, tehnologia și motivația de a învăța în lumea actuală
- 3. Prof. înv. primar Bănică Daniela**
Gestionarea emoțiilor în clasa a II-a: sprijin prin povești și rutine de zi cu zi
- 4. Consilier școlar Benghia Iuliana**
Gestionarea anxietății școlare a elevului în contextul testării naționale
- 5. Prof. înv. primar Cernea Corina**
Predarea istoriei la clasa a IV a
- 6. Prof. înv. primar Cioplea Roxana**
Cum recunoaștem dislexia, disgrafia și discalculia?
- 7. Prof. înv. primar Crețu Cătălina**
Modalități de dezvoltare a memoriei la copiii mici
- 8. Prof. înv. primar Cuțar Cătălina**
Dezvoltarea culturii organizaționale în școala primară – fundament al calității educației

CUPRINS NIVEL PRIMAR

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

9. Prof. învăț. primar Dobrescu Oana Silvia

Relația profesor–elev, fundament al reușitei școlare

10. Prof. engleză Florea Ruxandra

Integrating Mindfulness and Well-Being in Class with Primary ESL Students

11. Prof. învăț. primar Jianu Corina

Tehnologia – un aliat modern în predare

12. Prof. învăț. primar Massier Alina

„Este greu, dar pot rămâne aici”. Despre reziliență și emoții firești

13. Prof. învăț. primar Miu Amelia

Creșterea motivației elevilor prin joc didactic la clasele mici

14. Prof. învăț. primar Olaru Andreea

Importanța uniforme școlare

15. Prof. învăț. primar Papuc Bianca

Reluarea activității didactice în clasa I după vacanța de iarnă: practici de management și motivare

16. Prof. învăț. primar Prodan Adriana

Educația care atinge sufletul

Puterea cuvintelor în școală și dincolo de ea

CUPRINS NIVEL PRIMAR

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

- 17. Prof. înv. primar Protopopescu Florența**
Tehnici educaționale alternative aplicabile la Comunicare în
Limba Română în clasa pregătitoare
- 18. Prof. înv. primar Radu Ellery**
Importanța materialelor didactice în ciclul primar și utilizarea
acestora în activitățile educaționale
- 19. Prof. înv. primar Radu Mirela**
Matematica prin ochii copilului
- 20. Prof. în. primar Mădălina Cristea**
Strategii pentru cultivarea creativității
în rândul elevilor
- 21. Prof. engleză Mara Barbatei**
Crafting and Speaking

Metode moderne de predare a matematicii la clasa a III-a

• **Prof. înv. primar Alexandru Oana**

Predarea matematicii la clasa a III-a reprezintă o etapă esențială în formarea gândirii logice și a competențelor de bază ale elevilor. În contextul educației moderne, metodele tradiționale centrate exclusiv pe explicația profesorului și pe exercițiul repetitiv sunt completate sau chiar înlocuite de strategii didactice interactive, adaptate nevoilor și stilurilor de învățare ale copiilor. Scopul principal al acestor metode moderne este de a transforma matematica într-o disciplină accesibilă, atractivă și relevantă pentru viața de zi cu zi.

Una dintre cele mai utilizate metode moderne este **învățarea prin joc**. La clasa a III-a, jocul didactic are un rol fundamental, deoarece stimulează motivația, curiozitatea și implicarea activă a elevilor. Jocurile matematice, precum concursurile de calcul rapid, puzzle-urile logice sau jocurile de rol bazate pe situații-problemă, contribuie la consolidarea noțiunilor de adunare, scădere, înmulțire și împărțire într-un mod plăcut și relaxant.

O altă metodă eficientă este **învățarea prin descoperire**, care încurajează elevii să ajungă singuri la concluzii, ghidați de întrebările și sarcinile propuse de învățător. În loc să li se ofere direct regula matematică, copiii analizează exemple, compară rezultate și formulează propriile observații. Această abordare dezvoltă gândirea critică și capacitatea de rezolvare a problemelor.

Utilizarea tehnologiei reprezintă, de asemenea, un element important al predării moderne. Aplicațiile educaționale, platformele interactive și tabla digitală pot transforma lecțiile de matematică în experiențe vizuale și dinamice. Prin intermediul animațiilor și exercițiilor interactive, elevii pot înțelege mai ușor concepte abstracte, precum fracțiile sau măsurarea mărimilor.

Metoda **învățării cooperative** este tot mai des aplicată la clasa a III-a. Lucrul în perechi sau în grupuri mici îi ajută pe elevi să comunice, să colaboreze și să își explice unii altora modul de rezolvare a exercițiilor. Astfel, se dezvoltă nu doar competențele matematice, ci și cele sociale, precum respectul reciproc și spiritul de echipă.

Nu în ultimul rând, **învățarea diferențiată** este esențială într-o clasă cu niveluri diverse de pregătire. Profesorul adaptează sarcinile de lucru în funcție de ritmul și capacitatea fiecărui elev, oferind exerciții de consolidare sau de aprofundare. Această metodă asigură șanse egale de reușită și crește încrederea copiilor în propriile forțe.

În concluzie, metodele moderne de predare a matematicii la clasa a III-a contribuie la formarea unei atitudini pozitive față de această disciplină. Prin joc, descoperire, tehnologie și colaborare, matematica devine mai atractivă, mai ușor de înțeles și mai bine adaptată cerințelor educației contemporane.

Copilul, tehnologia și motivația de a învăța în lumea actuală

Prof. înv. primar Bălan Georgiana

Învățarea în secolul XXI se desfășoară într-un context profund marcat de transformările tehnologice și sociale, care influențează atât modul de accesare a informației, cât și relația elevului cu actul educațional. Școala nu mai este principalul furnizor de cunoaștere, iar cadrul didactic nu mai deține monopolul informației, ceea ce impune o redefinire a rolurilor educaționale. În acest peisaj, învățarea capătă sens doar în măsura în care răspunde nevoilor reale de formare intelectuală, emoțională și socială ale copilului.

Tehnologia educațională oferă oportunități semnificative pentru personalizarea învățării și pentru stimularea interesului elevilor, mai ales în ciclul primar, unde motivația este strâns legată de experiența afectivă a învățării. Instrumentele digitale pot facilita accesul rapid la resurse variate și pot sprijini construirea cunoașterii prin explorare și descoperire. Cu toate acestea, utilizarea tehnologiei nu garantează automat un proces de învățare profund, în lipsa unei fundamentări pedagogice solide și a unei intenționalități didactice clare.

Riscul major al educației centrate excesiv pe tehnologie constă în transformarea învățării într-un act superficial, dominat de rapiditate și fragmentare. Copilul poate deveni un consumator pasiv de informație, fără a dezvolta capacități esențiale precum gândirea critică, reflecția sau transferul cunoștințelor în contexte noi. În acest sens, nevoia reală de a învăța presupune un echilibru între utilizarea mijloacelor moderne și cultivarea efortului cognitiv, a răbdării și a sensului personal al cunoașterii. În învățământul primar, cadrul didactic are responsabilitatea de a media relația dintre copil și tehnologie, transformând-o într-un instrument de sprijin și nu într-un scop în sine. Profesorul devine un facilitator al învățării, care ghidează elevul în procesul de selecție, interpretare și valorizare a informațiilor. Astfel, actul educațional își păstrează dimensiunea formativă, contribuind la dezvoltarea unor competențe durabile, adaptate cerințelor societății contemporane.

Învățarea autentică în secolul XXI este strâns legată de relevanța conținuturilor și de capacitatea acestora de a fi integrate în experiența de viață a elevului. Copilul învață eficient atunci când înțelege sensul celor învățate și când poate face legătura dintre școală și realitatea cotidiană. Tehnologia poate sprijini acest demers prin crearea unor contexte de învățare interactive, însă relația educațională rămâne fundamentul pe care se construiește motivația și implicarea elevului.

Învățarea, în prezent, se află la intersecția dintre inovația tehnologică și nevoia profund umană de formare autentică. Educația nu poate renunța nici la progresul tehnologic, nici la valorile clasice ale pedagogiei, ci trebuie să le integreze într-o viziune coerentă, centrată pe copil. Doar prin acest echilibru, școala își poate îndeplini misiunea de a forma indivizi capabili să învețe pe tot parcursul vieții.

Bibliografie:

1. Cucos, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014
2. Iucu, R., *Formarea competențelor în educația contemporană*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2015
3. Potolea, D., *Științele educației și dezvoltarea curriculumului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2013

Gestionarea emoțiilor în clasa a II-a: sprijin prin povești și rutine de zi cu zi

Prof. înv. primar Bănică Daniela

La vârsta de 7–8 ani, copiii sunt în plin proces de înțelegere și exprimare a propriilor emoții. Deși sunt capabili de o gamă variată de sentimente, modul în care își gestionează emoțiile este încă în formare, iar școala devine un spațiu crucial pentru dezvoltarea acestora. Gestionarea emoțiilor nu se referă doar la controlul comportamentului impulsiv, ci la învățarea de a recunoaște, înțelege și exprima emoțiile într-un mod adecvat. În acest sens, poveștile și rutinele de zi cu zi în sala de clasă oferă instrumentele ideale pentru a sprijini acest proces esențial de dezvoltare emoțională.

Poveștile, prin natura lor narativă, creează o oportunitate perfectă pentru ca elevii să exploreze o gamă largă de emoții. Personajele literare, cu trăirile lor complexe, cu momente de bucurie, tristețe, frică, curaj sau înfrângere, devin modele prin care copiii pot învăța cum să identifice și să numească propriile trăiri. În plus, poveștile permit copiii să empatizeze cu personajele, să le înțeleagă reacțiile și să aprecieze diversitatea emoțională a ființelor umane. De exemplu, o poveste despre un copil care se simte trist pentru că a pierdut un prieten sau care se confruntă cu un conflict în familie poate genera o discuție valoroasă despre emoțiile legate de pierdere și reconciliere. Învățătorul poate ghida această discuție prin întrebări care îi ajută pe copii să reflecteze: „Cum s-a simțit personajul atunci când a pierdut ceva important?”, „Cum crezi că ar trebui să reacționeze când se simte supărat?”, „Ce ai face tu într-o situație similară?”. Astfel, povestea devine un instrument de învățare socială și emoțională, în care elevii nu doar că înțeleg trăirile altora, dar învață și cum să le gestioneze pe ale lor.

Pe lângă povești, rutinele de zi cu zi sunt la fel de importante în gestionarea emoțiilor. Oferind un cadru predictibil și sigur, rutina școlară joacă un rol esențial în reducerea anxietății și în dezvoltarea unei auto-reglări eficiente. De exemplu, activitățile care includ momente de relaxare, de respirație profundă sau de concentrare, pot ajuta copiii să învețe cum să își controleze impulsurile și să își regleze nivelul de energie emoțională. „Cercul de dimineață”, în care fiecare copil împărtășește un gând pozitiv sau un sentiment de început de zi, poate fi o metodă eficientă de a ajuta elevii să înțeleagă și să exprime cum se simt înainte de a începe activitățile de învățare. Totodată, gestionarea emoțiilor este strâns legată de dezvoltarea unui limbaj emoțional adecvat. Rutinele care încurajează exprimarea verbală a sentimentelor, de exemplu prin activități precum „Ziarul emoțional al zilei” sau „Felicirea și tristețea în cuvinte”, ajută copiii să își diversifice vocabularul emoțional și să înțeleagă că toate

sentimentele sunt valide, dar trebuie gestionate cu responsabilitate. Astfel, învățătorul poate ajuta elevii să pună în cuvinte ceea ce simt și să se simtă sprijiniți în procesul lor de înțelegere a emoțiilor.

Gestionarea emoțiilor nu presupune doar învățarea de a le exprima corect, ci și de a le canaliza în mod constructiv. Copiii trebuie învățați să recunoască semnalele care prevestesc o reacție emoțională intensă (ex. frustrare, supărare), să învețe tehnici de auto-liniștire (de exemplu, prin respirație profundă, prin activități de relaxare sau prin schimbarea atenției), și să aplice strategii de rezolvare a conflictelor. Aceste abilități sunt esențiale pentru a le oferi copiilor instrumentele necesare pentru a naviga cu succes prin situațiile de zi cu zi, care pot să le stârnească emoții contradictorii sau dificile.

Pentru a întări aceste abilități, este esențial ca învățătorul să fie un model de comportament. Când un copil vede că învățătorul își exprimă emoțiile într-un mod respectuos, controlat și empatic, învățătorul devine un exemplu viu de autoreglare emoțională. Acesta poate împărtăși, într-o manieră adecvată vârstei, situații personale în care a gestionat cu succes emoțiile dificile, ceea ce ajută copiii să învețe prin imitare.

În final, gestionarea emoțiilor nu este doar o competență individuală, ci un proces continuu care influențează întreaga comunitate școlară. Elevii învață de la ceilalți, iar mediul în care trăiesc și învață joacă un rol crucial în modul în care își reglează emoțiile. Când școala devine un loc în care emoțiile sunt înțelese și gestionate cu înțelepciune și grijă, acești copii învață să navigheze cu succes prin complexitatea relațiilor umane, devenind astfel nu doar elevi mai buni, ci și oameni mai echilibrați și mai empatici.

Gestionarea anxietății școlare a elevului

Consilier școlar Benghia Iuliana

Clasa a VIII-a reprezintă pentru toți elevii o etapă fundamentală în ceea ce privește viitorul lor profesional, dar este și o perioadă plină de griji, stres, preocupare și incertitudine. Încărcătura emoțională și presiunea academică și de performanță sunt resimțite de către toți agenții implicați în procesul educativ: elevi, părinți și cadre didactice, până la familia extinsă și în cercurile de prieteni. Adesea, multitudinea de sarcini academice, așteptările și presiunea școlii și a părinților generează reacții emoționale puternice în rândul elevului, care poate dezvolta anxietate școlară, burnout, depresie sau chiar performanță academică scăzută, efect invers proporțional cu efortul academic pe care îl depune, atât în școală, cât și în afara programului școlar.

Este recomandat ca părinții să reușească să îi însoțească pe copii în acest proces într-un mod corect, constant și autentic. Astfel, e important ca, înainte de toate, ei înșiși să învețe să își autogestioneze emoțiile de teamă, anxietate și preocupare, să își modeleze nevoia de perfecțiune și control și să își formuleze așteptări realiste și coerente legate de propriul copil și rezultatele sale finale. Felul în care părintele se autoconține emoțional, își manageriază stările intense în condiții de presiune și stres și reușește să mențină un echilibru între realitate și dorințe constituie modelul de referință al copilului. Prin acest referent, elevul învață, la rândul său, modalități sănătoase de autogestionare emoțională, își dezvoltă tot mai mult competența de autocunoaștere de sine, își dozează înțelept eforturile zilnice și reușește să ia astfel decizii conforme cu dorințele, nevoile și potențialul personal. În această etapă, părinții au rolul de susținător și motivator constant al propriului copil, sprijinindu-l în propriul demers de autoactualizare, în procesul decizional, dar, mai ales, în a naviga alături de copil prin multitudinea de emoții, stări, așteptări și nevoi specifice acestei etape de viață din școlaritate.

O serie de recomandări către părinți, ce vizează lucrul cu sinele, dar și relația părinte-adolescent, pot include următoarele aspecte:

- Însușirea unor strategii de management emoțional și autocontrol eficient;
- Regândirea așteptărilor legate de performanțele școlare și nevoile copilului;

Un management eficient al timpului în familie

- Păstrarea echilibrului între sarcinile academice ale copilului, activitățile extrașcolare și aspectele familiale;
- Timp petrecut împreună cu copilul și comunicare constantă și autentică, ca modalitate de apropiere, conectare și consolidare a relației;
- Căutarea unei rețele de sprijin sau consolidarea celei deja existente (grup de prieteni, familie, hobby-uri, modalități de relaxare).

La celălalt capăt, elevul pus față în față cu presiunea și anxietatea legată de performanță, poate fi sprijinit printr-o serie de sugestii și recomandări venite atât din partea părinților, dar și a cadrelor didactice. Astfel, el poate recurge la următoarele strategii, cu rol de gestionare a emoțiilor de frică și preocupare, precum și pentru facilitarea procesului învățării și păstrarea echilibrului între independență personală și responsabilitățile școlare:

- *Autocunoaștere și conștientizare de sine:* listă cu resursele/calitățile și limitele elevului; identificarea credințelor și ideilor limitative care generează blocaje emoționale; explorarea dorințelor și nevoilor personale; identificarea comparațiilor și a așteptărilor nerealiste.
- *Managementul emoțiilor și autocontrol:* recunoașterea emoțiilor (frică, anxietate, supărare, frustrare, nemulțumire, etc.), verbalizarea lor și identificarea unor căi de gestionare și de liniștire a corpului și a minții;
- *Managementul învățării:* organizarea materialului de învățat; structurarea eficientă a timpului; efectuarea temelor cu regularitate; antrenarea memoriei, atenției și concentrării; evitarea factorilor și stimulilor distractori; solicitarea de suport în învățare, dacă este necesar.
- *Activități de destindere și relaxare:* practicarea unui sport sau mișcare regulată, ieșiri în aer liber, parcuri, natură, etc; ieșiri în grupul de prieteni; realizarea frecventă a unui hobby; timp petrecut cu familia.

În final, este de subliniat faptul că testarea națională de la sfârșitul clasei a VIII-a este o etapă importantă, obligatorie și necesară, dar care trece și nu este totuși nici pe departe complet definitivă pentru viața profesională a elevului, iar părintele este provocat deopotrivă să se autoregleze și să fie persoană-suport pentru copilul său în tot acest proces.

Predarea istoriei la clasa a IV a

Prof. înv. primar Cernea Corina

Pentru mulți elevi, clasa a IV-a este primul contact serios cu disciplina Istorie. Este momentul în care poveștile despre „demult” se transformă treptat în cunoaștere organizată despre trecutul nostru. De aceea, modul în care este predată istoria la această vârstă este esențial pentru formarea interesului elevilor față de această materie.

De ce este importantă istoria în clasele primare? Ei bine, fiindcă istoria îi ajută pe copii să înțeleagă cine sunt, de unde vin și cum s-a format lumea în care trăiesc. Prin lecțiile de istorie, elevii învață despre eroi, evenimente importante și valori precum curajul, responsabilitatea, respectul și solidaritatea.

La clasa a IV-a, istoria nu este predată ca o listă de ani sau evenimente, ci ca o serie de povești captivante despre oameni și fapte care au schimbat cursul vremurilor.

Cum se predă istoria la clasa a IV-a?

Predarea istoriei la această vârstă pune accent pe:

- Povestire și dialog – profesorul transformă lecțiile în adevărate narațiuni care îi apropie pe copii de trecut.
- Imagini, hărți și materiale vizuale – care ajută elevii să înțeleagă mai ușor spațiul și timpul istoric.
- Activități interactive – jocuri de rol, fișe de lucru, proiecte în echipă și mini-expoziții.
- Legături cu prezentul – copiii sunt încurajați să compare trecutul cu lumea de astăzi.

Ce câștigă elevii din studiul istoriei? Prin istorie, elevii își dezvoltă gândirea critică, învață să pună întrebări și să caute explicații, își îmbogățesc vocabularul, înțeleg mai bine valorile naționale și universale. Mai mult decât atât, istoria contribuie la formarea identității personale și culturale a copiilor.

O tendință esențială este corelarea lecțiilor de istorie cu realitățile contemporane. Temele istorice sunt legate de valori actuale, precum drepturile omului, pacea, justiția și democrația. Elevii sunt invitați să reflecteze asupra modului în care trecutul modelează prezentul și viitorul, dezvoltând astfel competențe de gândire critică și civică.

În locul testelor tradiționale, tot mai mulți educatori folosesc evaluări formative și autentice: portofolii, proiecte, prezentări orale sau pare-evaluare între elevi. Aceste metode oferă o imagine mai complexă a progresului copiilor și încurajează reflecția asupra propriei învățări.

Concluzie:

Predarea istoriei la clasa a IV-a este o adevărată aventură educațională. Atunci când este prezentată într-un mod atractiv și adaptat vârstei, istoria devine una dintre cele mai îndrăgite discipline. Nu învățăm doar despre trecut, ci învățăm să înțelegem mai bine prezentul și să construim viitorul.

Cum recunoaștem dislexia, disgrafia și discalculia?

Prof. înv. primar Cioplea Roxana

Dislexia, disgrafia și discalculia sunt tulburări specifice de învățare care au la bază o disfuncție neurologică, o modalitate specială de prelucrare a informației cauzată de o dezvoltare și o funcționare diferită a sistemului nervos central. Uneori tulburările specifice de învățare pot fi influențate și de ereditate. Este important să reținem că ele nu sunt cauzate de un coeficient redus de inteligență, probleme de auz/ vedere, lipsă de efort sau metode neadecvate de predare-învățare la școală.

Formele tulburărilor specifice de învățare

Dislexia afectează citirea și înțelegerea textului citit, presupune o dificultate neurologică în a procesa sunetele și cuvintele unei limbi. Ea se manifestă prin întârzierea vorbirii, probleme de învățare a sunetelor, literelor și cuvintelor, confundarea literelor și cuvintelor care se aseamănă, citire lentă, cu greșeli, probleme de pronunție, omisiuni sau inversări de litere/ silabe, dificultăți în înțelegerea textului citit.

Disgrafia este o tulburare de scriere asociată de obicei cu dislexia. Copilul scrie foarte lent, neinteligibil sau greu lizibil, urât și cu greșeli. Scrie literele și cifrele în oglindă, nu reușește să deseneze fără să depășească liniile trasate/ conturul, întâmpină dificultăți în a scrie corect literele, cifrele și cuvintele, scrie dezordonat, cu litere de dimensiuni și forme diferite, nu lasă spații între litere și cuvinte, face des greșeli de ortografie și punctuație, face frecvent greșeli de scriere după dictare sau la transcrierea unui text.

Discalculia este o tulburare de calcul și raționament matematic. Copilul confundă numere care sună asemănător (șase-șapte), confundă semnele de matematică (adunare, scădere, înmulțire, împărțire), îi este greu să rezolve exercițiile foarte simple, întâmpină dificultăți la numărare, recunoașterea cifrelor, operații matematice simple sau cu trecere peste ordin, învățarea tablei înmulțirii și împărțirii, nu înțelege cerințele problemelor de matematică etc.

Când se pune diagnosticul?

Diagnosticul de dislexie și disgrafie se stabilește de obicei în clasa a II-a, iar discalculia în clasa a III-a, după ce elevul a parcurs etapele achizițiilor fundamentale de citit-scris și învățarea conceptelor matematice de bază, dar poate fi suspectată mai devreme, pe baza dificultăților persistente la matematică și comunicare în limba română. Cu cât se intervine mai devreme în remedierea tulburărilor de învățare, cu atât se poate îmbunătăți prognosticul. Atunci când părintele sau profesorul observă simptome ale predispoziției copilului la tulburări specifice de învățare, este importantă orientarea acestuia spre specialiști, precum logoped, psiholog, psihopedagog sau medic pentru a exclude alte cauze. Nu există tratamente pentru corectarea disfuncției de la nivelul creierului care se asociază cu dislexia, dar există multe strategii didactice și terapii care ajută la îmbunătățirea proceselor de învățare, citire, scriere și înțelegere a textului.

Terapia logopedică și psihologică reprezintă principalele metode educaționale pentru optimizarea abilităților de învățare. Planurile de lucru sunt individualizate în funcție de simptome și sunt implementate pe termen lung.

De asemenea, kintoterapia ajută, deoarece dezvoltarea motrică este influențată de dezvoltarea sistemului nervos. Dacă apar tulburări în dezvoltarea motorie, atunci ele se oglindesc și în funcționarea sistemului nervos.

Obiectivele kinetoterapiei sunt:

- dezvoltarea abilităților necesare realizării coordonării mișcărilor elementare, grosiere (târâre, cățărare, mersul pe vârfuri, săritul, prindere etc.).
- dezvoltarea echilibrului;
- dezvoltarea mișcărilor fine
- dezvoltarea schemei corporale;
- dezvoltarea orientării în spațiu;
- dezvoltarea coordonării ochi-mână, ochi-picior;
- dezvoltarea abilităților de comunicare;
- dezvoltarea memoriei auditive și vizuale;
- dezvoltarea atenției.

Deși nu există un tratament definitiv, terapiile și intervențiile adaptate pot îmbunătăți semnificativ performanțele.

Bibliografie:

<https://aprophysio.ro/afectiuni/kinetoterapia-dificultati-de-invatare-dislexie-disgrafie-discalculie/>

<https://www.dislexie.org.ro/care-sunt-semnele-unei-tsi-dislexie-disgrafie-discalculie/>

<https://www.sanador.ro/dislexie>

Modalități de dezvoltare a memoriei la copiii mici

Prof. înv . priar Crețu Cătălina

Memoria este o formă de reflectare a realității care constă în fixarea, păstrarea și recunoașterea sau reproducerea unor fapte din experiența noastră anterioară. Memoria la copiii mici este un proces fundamental în dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională. Numeroasele achiziții la vârstele mici sunt condiționate de transformările pe care le înregistrează memoria copilului. În primii ani de viață, creierul are o perioadă de plasticitate, iar experiențele zilnice au un rol central în formarea capacităților de memorare. Stimularea memoriei este realizată prin activități variate, adaptate nivelului de vârstă, care duc la dezvoltarea armonioasă a copilului. Conținutul memorării este constituit din ceea ce copilul observă direct, din ceea ce face în viața de zi cu zi, din dialogul cu adulții, din povești și povestiri, din cântece, din poezii etc. După vârsta de 5 ani se constituie amintirile, adică se rețin evenimentele deosebite.

Tipuri de memorie la copii:

- ⌚ Memorie de scurtă durată – copilul înregistrează informațiile, dar dacă nu le repeată sau folosește ele dispar.
- ⌚ Memorie de lungă durată – aici rămân lucrurile care sunt importante și emoționale: prima serbare, prima excursie, poveștile preferate, locurile preferate.
- ⌚ Memoria procedurală – este cea care îi ajută pe copii să facă lucruri fără să se mai gândească la ele – mersul pe bicicletă, legatul șireturilor.

Factori care influențează memoria:

- ⌚ Somnul – este momentul în care creierul decide ce păstrează și ce șterge. Un copil obosit nu se poate concentra și uită mai ușor informații.
- ⌚ Alimentația – un copil care are o alimentație bogată în nutrienți se concentrează mai bine, va învăța mai bine, reține informațiile mai ușor.
- ⌚ Activitățile fizice – mișcarea ajută creierul să fie oxigenat, să rămână alert și să creeze conexiuni.

Copiii nu învață cel mai bine din lecții și explicații lungi. Ei învață prin joacă, competiție și distracție.

Jocul este una dintre cele mai eficiente modalități de stimulare a memoriei. Jocurile de tip „memorează și potrivește”, puzzle-urile sau jocurile cu imagini ajută copilul să rețină informații, să facă asocieri și să le recunoască ulterior. Prin repetare și implicare emoțională, aceste activități duc la consolidarea memoriei vizuale și auditive. De asemenea, jocurile de rol dau copilului posibilitatea de a recrea situații cunoscute, fapt care ajută fixarea experiențelor în memorie.

Ex.

Jocul Memory – cartonașe cu imagini pereche (antrenează memoria vizuală).

„Ce lipsește?” – li se arată copiilor un număr de obiecte. Aceștia le studiază. Se ascunde un obiect și copiii sunt întrebați ce obiect a dispărut.

„Spune povestea înapoi” – se citește o poveste. Copiii sunt puși să povestească de la sfârșit spre început.

Poveștile și lectura sunt alte instrumente importante. Ascultarea poveștilor dezvoltă atenția, imaginația și capacitatea de reținere a succesiunii de evenimente. Repetarea poveștilor sau solicitarea copilului de a relata fragmente ajută memoria de scurtă și de lungă durată. Ilustrațiile colorate și personajele familiare sunt sprijin suplimentar pentru procesul de memorare.

Rutinele zilnice au un rol esențial în dezvoltarea memoriei. Activități precum spălarea pe mâini, masa sau pregătirea pentru somn, realizate în mod constant, ajută copilul să anticipeze pașii următori și să rețină succesiunea acțiunilor. Această structură dau un sentiment de siguranță și sprijină organizarea informațiilor în memorie.

Ex.

Rutina de somn – un copil care doarme bine este un copil care va învăța mai ușor.

Timp fără ecrane înainte de somn – lumina ecranului le afectează odihna.

Ore fixe pentru teme și joacă – copiii se concentrează mai bine când știu clar când este timpul pentru teme și când este timpul pentru joacă.

Nu în ultimul rând, comunicarea cu adulții este un factor decisiv. Dialogul, întrebările deschise și încurajarea copilului de a-și exprima amintirile ajută consolidarea memoriei verbale. Lauda și susținerea emoțională susțin motivația și interesul pentru învățare. Copiii învață mai ușor când adulții (părinții) sunt parte din activitate.

În concluzie, dezvoltarea memoriei la copiii mici este un proces complex, influențat de joc, povești, rutine și relații afective. Prin implicare constantă și activități adecvate, adulții constituie un cadru favorabil pentru formarea unei memorii solide, necesare dezvoltării ulterioare a copilului.

Bibliografie

„Manual pentru liceele pedagogice, Psihologie general” – P.Popescu- Neveanu, E.Fischbein, ed. Didactică și pedagogică, București, 1971

„Psihologia vârstelor” – Tinca Crețu, ed. Polirom, 2009, București

<https://drimoland.ro/blog/imbunatatirea-memoriei-si-concentrarii-la-copii>

Dezvoltarea culturii organizaționale în școala primară – fundament al calității educației

Prof. înv. primar Cuțar Cătălina

Cultura organizațională reprezintă un element esențial în funcționarea oricărei instituții educaționale, influențând profund climatul școlar, relațiile interpersonale și calitatea actului educațional. În contextul școlii primare, cultura organizațională capătă o semnificație aparte, deoarece valorile, normele și practicile promovate la acest nivel contribuie decisiv la formarea timpurie a elevilor și la conturarea identității profesionale a cadrelor didactice. O cultură organizațională solidă oferă stabilitate, sens și coerență activităților educative desfășurate zilnic. Dezvoltarea culturii organizaționale este un proces dinamic, influențat de tradițiile instituției, de viziunea managerială și de interacțiunile dintre membrii comunității școlare. În școala primară, acest proces este strâns legat de misiunea educativă a instituției și de nevoia de a crea un mediu sigur, incluziv și stimulativ pentru copii. Cultura organizațională se reflectă în modul în care sunt asumate valorile educației, în stilul de comunicare existent și în nivelul de implicare al personalului în viața școlii.

Rolul directorului este determinant în formarea și consolidarea culturii organizaționale, acesta acționând ca principal vector de valori și modele comportamentale. Prin deciziile adoptate și prin modul de relaționare cu personalul, conducerea școlii influențează percepțiile colective asupra muncii, responsabilității și colaborării. Un leadership educațional autentic contribuie la dezvoltarea unei culturi bazate pe încredere, respect reciproc și orientare spre dezvoltare profesională continuă. **Cultura organizațională** din școala primară este strâns legată de calitatea relațiilor dintre cadrele didactice, elevi și părinți. Un climat organizațional pozitiv favorizează cooperarea, deschiderea și asumarea responsabilității comune pentru reușita educațională. Atunci când valorile instituției sunt clar asumate și împărtășite, se creează premisele unei comunicări eficiente și ale unei implicări autentice a tuturor actorilor educaționali.

Un aspect important al dezvoltării culturii organizaționale îl reprezintă capacitatea instituției de a se adapta schimbărilor din sistemul educațional și din societate. Școala primară este supusă permanent unor transformări curriculare și metodologice, iar o cultură organizațională flexibilă permite integrarea acestor schimbări fără a afecta echilibrul intern. Deschiderea spre inovație și învățare organizațională susține progresul instituțional și crește reziliența comunității școlare.

Dezvoltarea unei culturi organizaționale autentice presupune timp, consecvență și coerență între valorile declarate și practicile reale. În școala primară, acest demers este susținut de ritualuri educaționale, de tradițiile instituției și de exemplele oferite de cadrele didactice. Cultura organizațională devine astfel un reper identitar, care ghidează comportamentele și deciziile zilnice ale membrilor organizației.

Cultura organizațională reprezintă un pilon fundamental al eficienței și calității educației în școala primară. Prin cultivarea unor valori educaționale autentice și prin promovarea unui climat organizațional sănătos, instituția școlară își consolidează rolul formativ și social. Dezvoltarea culturii organizaționale nu este un scop în sine, ci un proces continuu care susține performanța educațională și bunăstarea întregii comunități școlare.

Bibliografie:

1. Cristea, S., *Managementul organizației școlare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2015
2. Iucu, R., *Managementul și evaluarea instituțiilor educaționale*, Editura Polirom, Iași, 2012
3. Pânișoară, I. O., *Managementul resurselor umane în educație*, Editura Polirom, Iași, 2010
4. Zlate, M., *Leadership și management*, Editura Polirom, Iași, 2004

Relația profesor–elev, fundament al reușitei școlare

Prof. înv . primar Dobrescu Oana Silvia

Relația dintre profesor și elev constituie un pilon esențial al succesului școlar, influențând atât motivația pentru învățare, cât și dezvoltarea socio-emoțională a copilului. În ciclul primar, această relație devine cu atât mai importantă, cu cât elevii își formează primele experiențe semnificative în mediul școlar și își dezvoltă încrederea în propriile abilități. Profesorul nu este doar un furnizor de cunoștințe, ci și un ghid, un mentor și un model comportamental, rolul său fiind decisiv în conturarea unei atmosfere pozitive și sigure în clasă.

O relație pozitivă profesor–elev se caracterizează prin respect reciproc, empatie și comunicare deschisă. Profesorul care ascultă activ, recunoaște eforturile elevilor și oferă sprijin în momentele dificile creează un mediu în care elevii se simt valorizați și motivați să învețe. În același timp, elevii care percep interesul și susținerea profesorului dezvoltă încredere în sine, curiozitate intelectuală și dorința de implicare activă în procesul educativ.

Importanța relației profesor–elev se reflectă direct în performanțele școlare. Studiile educaționale arată că elevii care se simt sprijiniți și înțeleși de cadrele didactice obțin rezultate mai bune, manifestă o atitudine pozitivă față de școală și sunt mai predispuși să dezvolte competențe sociale solide. Relația bazată pe încredere și respect reduce anxietatea legată de evaluări și încurajează exprimarea liberă a ideilor, ceea ce stimulează gândirea critică și creativitatea.

Profesorul poate consolida această relație prin metode variate: feedback constructiv, activități colaborative, proiecte de grup și discuții individuale. Este esențial ca fiecare elev să simtă că este ascultat și înțeles, iar succesul să fie apreciat în mod corect, evitând comparațiile directe între colegi. Stabilirea unor reguli clare, consecvente și echitabile, împreună cu comunicarea constantă și respectuoasă, contribuie la crearea unui climat de încredere și cooperare.

De asemenea, relația profesor–elev are un impact semnificativ asupra dezvoltării emoționale și sociale a copiilor. Un profesor atent la nevoile emoționale ale elevilor poate identifica problemele de adaptare, conflictele interpersonale sau dificultățile de învățare, intervenind cu tact și susținere. Această atenție individualizată ajută la prevenirea frustrărilor și la cultivarea unei atitudini pozitive față de școală și învățare.

În concluzie, relația profesor–elev reprezintă fundamentul reușitei școlare, influențând nu doar performanțele academice, ci și dezvoltarea personală și emoțională a copiilor. Prin construirea unei relații bazate pe respect, empatie și comunicare deschisă, profesorul creează un mediu propice pentru învățare, motivare și implicare activă. În acest mod, educația devine nu doar un proces de transmitere a cunoștințelor, ci o experiență de creștere armonioasă și formare a unor indivizi echilibrați și responsabili.

Integrating Mindfulness and Well-Being in Class with Primary ESL Students

Prof. engleză Florea Ruxandra

In today's fast-paced classrooms, supporting both the language development and emotional well-being of primary ESL students is essential. Mindfulness—paying attention to the present moment in a non-judgmental way—can be a powerful tool to help children manage stress, focus on learning, and develop social-emotional skills.

Primary ESL students often face unique challenges. Learning a new language while adjusting to a different cultural and social environment can sometimes feel overwhelming. Incorporating mindfulness activities in the classroom helps reduce anxiety, improves focus, and enhances emotional awareness. When children practice mindfulness, they learn to recognize and name their feelings, which promotes empathy and positive social interactions. At the same time, mindfulness can support language learning by reducing the fear of making mistakes, encouraging students to participate and practice English more freely.

Mindfulness does not require long sessions or complex routines. Teachers can begin the lesson with a few minutes of slow, deep breathing, helping students calm themselves and settle into the classroom environment. Mindful listening activities, such as focusing on gentle music or natural sounds and describing what they hear in English, train attention and expand vocabulary. Body awareness exercises, where students notice how different parts of their body feel, help them relax and manage tension. Movement activities, like gentle stretches or yoga poses, can be paired with English instructions to combine language learning and mindfulness. Reflection exercises at the end of the day, where children share something positive that happened or something they are grateful for, foster emotional reflection while practicing English in a meaningful context.

Creating a mindful classroom culture is a gradual process that benefits from consistency. When mindfulness is practiced regularly, students develop habits that support both well-being and language learning. Teachers can model calm behavior, use visual cues to signal mindfulness time, and encourage students to use these strategies independently whenever they feel stressed or distracted.

By integrating mindfulness into ESL classrooms, teachers create a supportive learning environment where students feel safe, engaged, and confident. Children not only improve their English skills but also gain essential life skills, including self-awareness, emotional regulation, and resilience, which will benefit them far beyond the classroom.

Bibliography

Richards, Jack C, and Theodore S Rodgers. *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge University Press, 2014.

Tehnologia – un aliat modern în predare

Prof. înv. primar Jianu Corina

Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, școala are misiunea de a se adapta noilor realități și de a răspunde nevoilor generațiilor actuale de elevi. Tehnologia educațională a devenit un instrument indispensabil în procesul de predare-învățare, inclusiv la nivelul învățământului primar. La clasa a III-a, utilizarea tehnologiei contribuie semnificativ la crearea unui mediu de învățare atractiv, interactiv și eficient.

Elevii de astăzi sunt familiarizați cu mediul digital încă de la vârste fragede. Integrarea tehnologiei în activitățile didactice valorifică acest potențial și transformă lecțiile tradiționale în experiențe de învățare captivante. Tabla interactivă, videoproiectorul, calculatorul sau tableta permit prezentarea conținuturilor într-o manieră vizuală și dinamică, facilitând înțelegerea noțiunilor predate.

La orele de limba română, tehnologia este utilizată pentru exerciții interactive de citire și scriere, pentru audierea textelor sau pentru jocuri educative menite să îmbogățească vocabularul elevilor. În cadrul lecțiilor de matematică, aplicațiile digitale oferă posibilitatea exersării noțiunilor prin activități atractive și feedback imediat, adaptat nivelului fiecărui elev.

De asemenea, la discipline precum științe ale naturii sau educație civică, materialele multimedia și resursele digitale contribuie la o mai bună înțelegere a fenomenelor și conceptelor studiate. Elevii pot observa experimente virtuale, pot analiza imagini și pot participa activ la lecții, devenind astfel parteneri reali în procesul educațional.

Un avantaj important al utilizării tehnologiei la clasă este creșterea motivației pentru învățare. Elevii sunt mai implicați, mai atenți și mai dornici să participe la activități. Totodată, tehnologia sprijină învățarea diferențiată, oferind posibilitatea adaptării sarcinilor de lucru în funcție de ritmul și nevoile fiecărui copil.

Cu toate acestea, utilizarea tehnologiei trebuie realizată în mod echilibrat. Rolul profesorului rămâne esențial în ghidarea și orientarea elevilor, iar tehnologia trebuie să fie un mijloc de sprijin, nu un scop în sine. Activitățile digitale trebuie îmbinate armonios cu metodele tradiționale de predare.

În concluzie, tehnologia reprezintă un aliat de nădejde în predarea la clasa a III-a. Folosită eficient, aceasta contribuie la modernizarea actului educațional, la dezvoltarea competențelor elevilor și la formarea unei atitudini pozitive față de învățare. Școala modernă este o școală deschisă către nou, iar integrarea tehnologiei este un pas firesc spre educația viitorului.

Bibliografie:

1. <https://edus.ro/blog/tehnologia-in-educatie-integrarea-aplicatiilor-digitale-in-predare/>
2. <https://eduvolt.ro/cum-sa-incurajam-invatarea-prin-intermediul-tehnologiei/>
3. <https://pedagogie-digitala.ro/impactul-aplicatiilor-educationale-digitale-asupra-elevilor/>

„Este greu, dar pot rămâne aici”. Despre reziliență și emoții firești

Prof. înv. primar Massier Alina

În ultimii ani, limbajul emoțional a devenit tot mai prezent în discursul despre copilărie: se vorbește despre emoții, traumă, siguranță psihologică, limite personale. Toate acestea sunt câștiguri reale. Totuși, în practica educațională și observațională apare un paradox tot mai vizibil: copiii sunt mai validați emoțional, dar adesea mai puțin toleranți la frustrare; mai protejați, dar uneori mai vulnerabili în fața efortului și a eșecului.

Reziliența nu este duritate emoțională și nici „învățarea suferinței”. Reziliența este **capacitatea de a rămâne funcțional emoțional în prezența disconfortului**. Este abilitatea de a tolera emoții dificile fără a fi copleșit de ele, de a rămâne prezent într-o situație grea și de a continua, chiar și atunci când lucrurile nu se rezolvă imediat. La nivel implicit, reziliența înseamnă: „Nu-mi place, dar pot continua”.

Un copil rezilient nu este un copil care nu plânge și nu se frustrează. Din contră. Este un copil care trece prin frustrare fără a se prăbuși, care poate suporta faptul că lucrurile nu ies din prima, că nu toate dorințele sunt împlinite imediat și că efortul precede reușita. Emoțiile intense nu sunt un semn de fragilitate, ci parte firească a procesului de adaptare.

Binele emoțional nu presupune absența disconfortului. Dimpotrivă, capacitatea de a gestiona emoții neplăcute se construiește tocmai prin expuneri graduale la situații dificile, într-un cadru sigur și predictibil. Plânsul, supărarea, dezamăgirea sau furia nu sunt traume în sine. Ele devin experiențe organizatoare atunci când copilul are timp să le trăiască și să le depășească.

Reziliența se formează la granița dintre susținere și provocare, dintre siguranță și efort. Prea multă protecție poate limita dezvoltarea toleranței la frustrare, la fel cum lipsa sprijinului poate copleși. Echilibrul dintre aceste două dimensiuni permite copilului să își construiască încrederea că poate face față dificultăților fără a fi ferit complet de ele.

A înțelege reziliența înseamnă a accepta că disconfortul moderat face parte din dezvoltarea sănătoasă. Nu orice suferință este traumă, la fel cum nu orice plâns semnaleză o problemă profundă. Copiii au nevoie să învețe nu doar că emoțiile lor contează, ci și că pot fi trăite, susținute și depășite.

În viziunea lui Lev Vîgotski, zona proximei dezvoltări oferă un cadru favorabil pentru dezvoltarea rezilienței, deoarece expune copilul la provocări ușor peste nivelul său actual, dar gestionabile cu sprijin adecvat. Aceste situații implică o doză moderată de frustrare care, fiind susținută și ghidată, contribuie la creșterea toleranței la frustrare și la autoreglare emoțională. Prin experiențe repetate de reușită asistată, copilul își consolidează încrederea în propriile resurse și capacitatea de a face față dificultăților, transformând efortul și obstacolul în oportunități de învățare și adaptare.

Astfel, în mediul școlar, reziliența se construiește treptat, prin experiențe repetate și contexte previzibile. Sarcinile noi, efortul susținut, greșelile și reluarea încercării sunt parte din acest proces. Școala oferă cadrul în care copiii pot întâlni dificultatea în siguranță și pot învăța că disconfortul este temporar și gestionabil.

Reziliența se formează prin traversarea obstacolelor, pas cu pas, într-un climat stabil și susținător și nu prin eliminarea acestora. Este un proces de durată, care se consolidează în timp, prin experiențe cotidiene, firești, integrate în viața de zi cu zi a copilului.

Bibliografie:

Siegel, D. J., & Bryson, T. P. (2012). *Creierul copilului tău*. București, România: Curtea Veche Publishing.

Masten, A. S. (2014). *Ordinary Magic: Resilience in Development*. New York, NY: Guilford Press.

Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Creșterea motivației elevilor prin joc didactic la clasele mici

Prof. învă. primar Miu Amelia

Motivația pentru învățare reprezintă unul dintre factorii esențiali ai succesului școlar, în special în clasele mici. Preșcolarii fiind obișnuiți cu învățarea experiențială și să învețe prin joc, au nevoie mai departe de un cadru didactic care să favorizeze aceste predispoziții în scop educativ. În acest context, jocul didactic devine un instrument extrem de valoros, capabil să transforme actul de învățare într-o experiență plăcută, atractivă și eficientă.

Jocul didactic este o metodă de învățământ care îmbină elementele ludice cu obiectivele educaționale. Prin intermediul lui, elevii învață fără a simți presiunea evaluării sau teama de greșeală, participând activ și cu entuziasm la activitățile propuse. Folosirea jocului la clasă contribuie semnificativ la creșterea motivației intrinseci, deoarece copilul percepe învățarea ca pe o activitate firească și plăcută.

Un prim avantaj al jocului didactic constă în faptul că acesta creează un climat de învățare relaxat și pozitiv. Atunci când lecția este structurată sub forma unui joc, elevii se simt în siguranță, sunt mai deschiși la dialog și mai dispuși să participe. Emoțiile pozitive generate de joc – bucuria, curiozitatea, satisfacția reușitei – favorizează implicarea activă și mențin atenția pe tot parcursul activității. Astfel, elevii sunt motivați să învețe nu pentru recompense externe, ci pentru plăcerea de a descoperi și de a reuși.

De asemenea, jocul didactic permite adaptarea conținuturilor la nivelul de dezvoltare al elevilor. Prin reguli simple, sarcini clare și materiale atractive, noțiuni considerate dificile pot fi înțelese cu ușurință. De exemplu, la matematică, exercițiile de calcul pot fi integrate în jocuri de tip competiție pe echipe, iar la limba română, consolidarea vocabularului sau a regulilor gramaticale poate fi realizată prin jocuri de rol sau jocuri de asociere. În acest mod, elevii nu percep activitatea ca pe o obligație, ci ca pe o provocare plăcută.

Un alt aspect important este faptul că jocul didactic stimulează dorința de participare a tuturor elevilor, inclusiv a celor mai timizi sau cu un ritm de învățare mai lent. În cadrul jocului, fiecare copil are un rol și o contribuție, iar succesul nu depinde exclusiv de performanța individuală, ci și de colaborarea cu ceilalți. Acest lucru reduce teama de eșec și crește încrederea în propriile forțe.

Jocul didactic este, de asemenea, un mijloc eficient de evaluare informală. Observând modul în care elevii participă la joc, cadrul didactic poate identifica nivelul de înțelegere, dificultățile întâmpinate sau progresul realizat. Elevii nu resimt evaluarea ca pe o constrângere, ci ca pe o parte firească a activității. Această abordare reduce stresul și menține motivația pentru învățare.

Pentru ca jocul didactic să fie cu adevărat eficient, este important ca acesta să fie bine ales și integrat în structura lecției. Jocul trebuie să aibă un scop clar, să respecte obiectivele propuse și să fie adaptat vârstei elevilor. De asemenea, regulile trebuie explicate clar, iar timpul alocat să fie suficient pentru ca toți copiii să poată participa activ. Un joc bine organizat nu înseamnă pierdere de timp, ci dimpotrivă, o investiție în calitatea învățării.

În concluzie, jocul didactic reprezintă o metodă eficientă pentru creșterea motivației elevilor din ciclul primar. Prin intermediul lui, învățarea devine atractivă, iar elevii sunt încurajați să participe activ, să colaboreze și să își dezvolte încrederea în sine. Folosit cu măsură și creativitate, jocul didactic transformă sala de clasă într-un spațiu al bucuriei de a învăța, contribuind la formarea unei atitudini pozitive față de școală și educație.

Bibliografie:

1. Link: <chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcgclefindmkaj/https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/3721354>
2. <https://www.twinkl.co.th/teaching-wiki/jocul-didactic>

Importanța uniformei școlare

Prof. în . primar Olaru Andreea

Introducerea uniformei școlare poate fi analizată din perspectiva cerințelor pedagogice care vizează formarea comportamentelor sociale adecvate, dezvoltarea competențelor civice și integrarea elevului într-un cadru educațional organizat. Scopul principal al uniformei nu este doar standardizarea vestimentară, ci educarea elevilor în spiritul respectării normelor instituționale, al responsabilității și al asumării rolului social de elev, cu deschidere către exigențele vieții profesionale viitoare.

Din punct de vedere pedagogic, uniforma poate funcționa ca un instrument de educație normativă, contribuind la interiorizarea regulilor și la formarea autodisciplinei. Respectarea unor cerințe vestimentare clare favorizează crearea unui climat educațional coerent și stabil, care susține procesul instructiv-educativ. Totodată, prin reducerea accentului pus pe diferențele vestimentare, uniforma poate sprijini dezvoltarea coeziunii colectivului de elevi și a sentimentului de apartenență la comunitatea școlară, elemente esențiale în procesul de socializare și în prevenirea excluderii sociale.

Cu toate acestea, abordarea pedagogică a uniformei trebuie să țină cont de nevoia fundamentală de afirmare a individualității elevului. Educația modernă promovează dezvoltarea personalității autonome, capabile de gândire critică și de autoexprimare. În absența unei explicări adecvate și a unei implementări participative, uniforma riscă să fie percepută ca o formă de constrângere, generând rezistență și diminuând motivația pentru respectarea regulilor școlare. Prin urmare, introducerea uniformei trebuie realizată într-un cadru educațional democratic, care să implice elevii și părinții în procesul decizional și să clarifice rolul formativ al acesteia.

Percepția asupra uniformei școlare este influențată și de contextul socio-cultural. Din perspectivă istorică, uniforma a fost asociată cu prestigiul instituției școlare și cu valorizarea statutului de elev. În prezent, această semnificație este adesea estompată, fiind înlocuită de asocieri negative legate de autoritarism și conformism, moștenite din experiențe educaționale anterioare. Din punct de vedere pedagogic, este necesară o resemnificarea a uniformei, astfel încât aceasta să fie percepută ca un element educativ și identitar, nu ca un simbol al constrângerii.

În contextul societății de consum, caracterizată printr-o expunere excesivă la modele promovate de mass-media, elevii tind să confunde libertatea de exprimare cu adoptarea tendințelor vestimentare dominante. Din perspectivă educațională, această situație oferă oportunitatea dezvoltării competenței de gândire critică, prin analiza influențelor externe asupra comportamentului individual. Elevii pot fi ghidați să înțeleagă că uniformizarea nu este generată exclusiv de existența uniformei școlare, ci și de presiunea socială exercitată de grup și de modelele culturale promovate.

În concluzie, din perspectivă pedagogică, uniforma școlară poate reprezenta un mijloc educativ eficient doar în măsura în care este integrată într-un demers formativ coerent, centrat pe elev. Aceasta trebuie să susțină atât formarea competențelor sociale și civice, cât și dezvoltarea personalității, prin promovarea unui echilibru între respectarea regulilor și valorizarea individualității.

Bibliografie

1. Cucuș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. B. (2008). *Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative*. Iași: Editura Polirom.
3. Joița, E. (2000). *Management educațional*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
4. Păun, E. (1999). *Școala – abordare sociopedagogică*. București: Editura Polirom.

Reluarea activității didactice în clasa I după vacanța de iarnă: practici de management și motivare

Prof. înv. primar Papuc Bianca

Tranziția dintre perioada vacanței de iarnă și reluarea activităților școlare reprezintă un interval sensibil în dinamica educațională. Pentru elevi, această revenire nu înseamnă doar reluarea conținuturilor de învățare, ci presupune o reconfigurare a rutinei, a rolurilor, și a stării motivaționale. În mod frecvent, după o pauză prelungită, se observă schimbări în ritmul cognitiv și comportamental al copiilor: scăderea capacității de concentrare, creșterea agitației psihomotorii, dificultăți de autoreglare, precum și o fluctuație în interesul față de sarcina școlară. În acest context, rolul cadrului didactic este acela de a asigura nu doar continuitatea instruirii, ci și menținerea unei stări de angajare activă a elevilor. Conceptul de „energie a clasei” poate fi interpretat pedagogic drept un ansamblu de indicatori observabili: nivelul de participare, implicarea afectivă pozitivă, cooperarea, capacitatea de a finaliza sarcini, reacția la feedback și dispoziția de a persevera.

În continuare sunt prezentate câteva exemple de bună practică din sfera managementului clasei, cu valoare orientativă, care pot fi integrate flexibil în rutina zilnică, având ca finalitate crearea unui climat educațional pozitiv și stimularea implicării elevilor în activitățile de învățare:

Responsabilii săptămânii: o modalitate eficientă de creștere a implicării elevilor constă în roluri săptămânale, precum: responsabil cu ștergerea tablei, responsabil cu verificarea curățeniei, liderul clasei, liderul șirului etc. Această practică sprijină autonomia, dezvoltarea spiritului civic și internalizarea normelor de conviețuire, oferind totodată elevilor sentimentul de apartenență și utilitate.

Minutele de mișcare constituie o intervenție simplă și eficientă. Pauzele active, integrate între secvențele de lucru, pot îmbunătăți dispoziția elevilor și pot facilita revenirea la sarcină. În plus, aceste activități pot fi corelate cu conținuturi (numere, silabe, orientare spațială), oferind o formă de învățare integrată.

Noutatea zilei: introducerea unui moment zilnic sau săptămânal de tip „noutatea zilei”, în care elevii împărtășesc un eveniment relevant din viața lor. În această manieră, școala devine un spațiu al exprimării, iar copiii își dezvoltă comunicarea orală.

Borcanul cu recompense, încărcat gradual cu paste pentru fapte bune, reprezintă o strategie de întărire pozitivă cu efect asupra comportamentelor prosociale și a coeziunii de grup. Recompensele conferă obiective progresive și cresc nivelul de implicare.

Revenirea la școală după vacanța de iarnă reprezintă, pentru elevii de clasa I, un moment de tranziție ce necesită sprijin pedagogic și emoțional, în vederea refacerii rutinei și a interesului pentru activitatea de învățare. Un demers didactic centrat pe structură, valorizare și participare activă facilitează reintegrarea elevilor în ritmul școlar și transformă perioada post-vacanță într-o oportunitate de consolidare a climatului educațional și a progresului în învățare.

EDUCAȚIA CARE ATINGE SUFLETUL PUTEREA CUVINTELOR ÎN ȘCOALĂ ȘI DINCOLO DE EA

Prof. înv. primar Prodan Adriana

Într-o lume în care comunicarea este omniprezentă, dar adesea grăbită, superficială sau chiar agresivă, redescoperirea puterii vindecătoare și formative a cuvintelor este o urgență educațională. În școală, cuvântul nu este doar vehiculul informației, ci instrumentul prin care se clădesc încrederea, respectul, caracterul și chiar destinul unui copil. Educația prin bunătate începe cu limbajul pe care îl folosim – și mai ales cu intenția din spatele fiecărui cuvânt.

Psihologia educațională confirmă: limbajul folosit de adulți în relația cu copiii are un impact direct asupra modului în care aceștia își construiesc imaginea de sine. Un „Bravo! Sunt mândru de tine” spus sincer poate deveni sursa unei motivații de durată, în timp ce o remarcă grăbită și negativă poate lăsa urme adânci, mai ales în anii formativi ai copilăriei.

Numeroase studii în domeniul dezvoltării copilului evidențiază faptul că mesajele verbale și nonverbale transmise de către adulți — fie ei părinți, cadre didactice sau alte figuri de autoritate — influențează în mod esențial percepția de sine a copilului, precum și dezvoltarea stimei de sine și a autonomiei personale.

Limbajul apreciativ, însoțit de validare emoțională și feedback constructiv, contribuie la formarea unui sine pozitiv, încurajând inițiativa, motivația intrinsecă și reziliența psihologică. În schimb, un limbaj critic, etichetator sau invalidant poate conduce la interiorizarea unei imagini de sine distorsionate, marcate de nesiguranță, autocritică excesivă și dificultăți în adaptarea socială și academică.

De asemenea, tonul vocii, expresivitatea emoțională și congruența dintre ceea ce se spune și ceea ce se transmite prin comportament devin modele de comunicare pe care copilul le preia și le reproduce ulterior în interacțiunile sale sociale. Astfel, relația educațională nu este doar un canal de transmitere a cunoștințelor, ci un spațiu fundamental de construcție identitară și de formare a echilibrului emoțional.

Copiii învață nu doar din lecții structurate, ci și din tonul vocii, cuvintele de încurajare, răbdarea cu care le răspundem și felul în care îi corectăm. De aceea, educația prin bunătate este mai mult decât o metodă – este o alegere de viață. Într-o sală de clasă, profesorul are o putere enormă: puterea cuvântului rostit în fața unei minți aflate în plină formare. Cuvintele pot construi punți sau pot ridica ziduri. Pot stârni curiozitate sau rușine. Pot da aripi sau pot tăia elanul. Un profesor care practică educația prin bunătate nu ezită să spună: „Îmi place cum ai gândit, chiar dacă nu e răspunsul corect.”, „E în regulă să greșești, așa învățăm.”, „Mulțumesc pentru că ai fost atent, apreciez mult.” Acest gen de comunicare nu doar încurajează învățarea, ci construiește un climat emoțional sigur, în care copilul se simte acceptat și valoros.

Studiile din neuroștiințe arată că expunerile repetate la un limbaj pozitiv activează centrii de motivație și empatie din creier, în timp ce cuvintele dure sau umilitoare activează mecanismele de apărare. Așadar, modul în care vorbim cu copiii nu este un simplu detaliu, ci o formă de influență neuronală. De asemenea, în viața cotidiană a școlii, cuvintele dintre elevi trebuie cultivate cu aceeași grijă. Încurajarea limbajului respectuos, a formulărilor de tip „te rog”, „mulțumesc”, „îmi pare rău” contribuie la modelarea unei culturi a respectului și a responsabilității interpersonale.

Educația prin bunătate nu exclude fermitatea, ci o transformă într-o formă de leadership moral. Un profesor blând nu este lipsit de autoritate, ci are o autoritate câștigată prin respect, nu impusă prin teamă. Cuvintele ferme, dar binevoitoare, creează un cadru în care regulile sunt respectate din convingere, nu din frică.

Într-o lume în care suntem adesea tentați să vorbim în grabă, în zgomot sau în grabă de a corecta, educația prin bunătate ne cere o clipă de reflecție: Ce lasă cuvintele noastre în urma lor? O rană sau o încurajare? O barieră sau o cale de deschidere? Educația adevărată începe cu respectul față de sufletul copilului, iar primul pas este felul în care alegem să i ne adresăm. Cuvintele sunt gratuite, dar efectul lor este de neprețuit. Ele pot face dintr-un copil un om care se simte valorizat, capabil și demn – sau, din nefericire, exact opusul. Așadar, să ne amintim mereu: bunătatea începe cu un cuvânt, iar un cuvânt spus cu grijă poate educa o viață întreagă.

Tehnici educaționale alternative aplicabile la Comunicare în Limba Română în clasa pregătitoare

Prof. înv. primar Protopopescu Florența

„Marea noastră eroare constă în încercarea de a obține de la fiecare în parte virtuți pe care nu le are, neglijând să le cultivăm pe cele pe care le posedă.” Marguerite Yourcenar

Pedagogiile alternative au în centrul lor o filozofie specifică, ce presupune educarea copilului ca ființă completă (spirit și intelect) și respectul față de copil ca individ.

Deseori se consideră că procesul învățării este complet atunci când i s-a comunicat elevului informația. Dar o simplă expunere a informațiilor nu înseamnă că s-a produs o învățare autentică. Procesul învățării se încheie atunci când informația predată este înțeleasă, apreciată la adevărata valoare și interiorizată. Elevul care nu are un domeniu în care să se poată afirma, să pună în valoare ansamblul persoanei sale este foarte vulnerabil.

E esențial ca elevul să participe, să se implice în propria învățare, să nu mai fie pasiv și să se conformeze doar pentru a evita „pedepsele”. Dacă în învățământul tradițional profesorul este cel care ține prelegeri, în învățământul modern, profesorul facilitează și moderează învățarea, ajută elevii să înțeleagă ceea ce învață și să explice punctele de vedere. Individualizarea învățării este prezenta peste tot în învățarea modernă. Elevul este partener în învățare.

„Întâlnirea de dimineață” este un astfel de loc în care se realizează cooperarea și învățarea, un loc în care elevii se pot exprima liber, deoarece se pot stabili reguli precum: elevii nu râd unii de alții, nu întrerup, ceea ce se spune rămâne în interiorul grupului, nu este spus mai departe. Se relatează întâmplări, impresii, noutăți, într-un cadru intim. Succesiv, fiecare elev din clasă poate ajunge conducătorul întâlnirii. Cei care ridică mâna și se înscriu la cuvânt primesc dreptul să povestească. Prin această tehnică se dezvoltă abilitatea de exprimare, dar și de ascultare. Cadrul didactic monitorizează activitatea clasei.

Libera exprimare pedagogică trebuie să permită fiecăruia să-și redea sentimentele, emoțiile, impresiile, gândurile, după cum susțin și pedagogiile alternative. Elevii simt nevoia și dorința de a se exprima, de a comunica între ei prin intermediul scrisului, al vorbirii, al desenului. Exprimarea liberă este valoroasă atât prin demersurile sale creative, cât și prin producțiile sale. De aceea, trebuie să punem la îndemâna copiilor diverse tehnici de comunicare în interiorul și în afara clasei.

O metodă ce ar putea fi folosită cu succes la orele de Comunicare în Limba Română este metoda scaunul autorului. După ce elevii fac un exercițiu de citire (de preferat colectiv la clasa pregătitoare), sunt invitați să ia loc pe un scaun care devine scaunul autorului. Ceilalți elevi îi pun întrebări cu privire la textul citit. Prezentarea în fața grupului, pe scaunul autorului, este un moment în care elevii pot comunica despre partea plăcută, dar și despre cea dificilă a acestui text. Atunci când citim cu voce tare un text, se pot pune întrebări despre ce s-a înțeles și despre ce nu s-a înțeles. În acest fel se pot oferi toate explicațiile pentru a face înțeleasă lucrarea.

Expunerea (conferința) este tehnica cel mai bine adaptată pentru dezvoltarea exprimării orale. Ea poate consta în prezentarea unui proiect tematic pe care elevul l-a efectuat personal pentru încheierea unei unități. Această tehnică poate conduce nu numai la un progres lingvistic, ci și la dezvoltarea unui comportament comunicativ, la o creștere a abilităților de interacțiune. Realizată în fața clasei, expunerea formează obișnuința de a se adresa unui auditoriu, de a vorbi în public. Expunerea se poate prelungi într-o dezbatere, care are ca obiectiv învățarea exprimării, a argumentării, dar și a ascultării reciproce, a schimbului de idei.

Exprimarea plastică este o altă metodă ce poate fi folosită la orele de Comunicare în Limba Română, la clasa pregătitoare, care favorizează și dezvoltă creativitatea elevului, dându-i posibilitatea de a-și manifesta trăirile interioare, temperamentul. Poate fi folosită atât la însușirea de cunoștințe, cât și în orele de consolidare. Pentru aceasta este nevoie ca atmosfera din clasă să fie deschisă pentru a da frâu liber fanteziei, creând o atitudine optimistă, fondată pe convingerea și disponibilitatea de a crea. Prin desen și alte tehnici de creație plastică, îi lăsăm elevului posibilitatea de a imprima pe hârtie sau alte materiale ceea ce vrea să transmită, să povestească, să repovestească.

Pe lângă aceste tehnici specifice alternativelor educaționale în pedagogiile contemporane se propun tehnici de învățare interactivă pentru a aduce un plus de valoare lecțiilor și pentru a asigura creșterea performanțelor elevilor.

Bibliografie:

1. Rădulescu, Mihaela Șt., „Modernitatea și actualitatea Pedagogiei Freinet”, Editura Vanemonde, București.
2. Secrieru, Mihaela, „Metode de predare-învățare adaptate specificului limbii și literaturii române”

Sursa: <http://www.limbaromana.md/index.php?go=articole&n=777>

Importanța materialelor didactice în ciclul primar și utilizarea acestora în activitățile educaționale

Prof. învă. primar Radu Ellery

Procesul instructiv-educativ din ciclul primar are un rol important în formarea personalității copilului și în dezvoltarea competențelor de bază. La această vârstă, elevii învață predominant prin acțiune, observație și experimentare, motiv pentru care materialele didactice reprezintă un element fundamental al activităților de predare-învățare-evaluare.

Materialele didactice contribuie semnificativ în actul educațional, facilitând înțelegerea conținuturilor și stimulând interesul elevilor pentru învățare. Acestea au rolul de a concretiza noțiunile abstracte, de a sprijini învățarea activă și de a adapta procesul educațional la particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor.

În ciclul primar, materialele didactice:

- susțin dezvoltarea gândirii logice și creative;
- favorizează participarea activă a elevilor la lecție;
- stimulează curiozitatea, atenția și motivația pentru învățare;
- contribuie la formarea deprinderilor practice și a competențelor-cheie;
- facilitează învățarea diferențiată și individualizată.

Prin utilizarea adecvată a materialelor didactice, învățarea devine mai accesibilă, mai atractivă și mai eficientă, iar elevii reușesc să stabilească legături între teorie și practică.

În activitățile desfășurate la clasele primare pot fi utilizate diverse tipuri de materiale didactice, precum:

- materiale intuitive (planșe, imagini, hărți, obiecte reale);
- materiale manipulative (jetoane, cuburi, bețișoare, materiale Montessori);
- materiale tipărite (manuale, fișe de lucru, caiete auxiliare);
- materiale digitale (prezentări, aplicații educaționale, jocuri interactive);
- materiale audio-vizuale (filme educative, înregistrări audio).

Alegerea materialelor didactice trebuie să țină cont de obiectivele lecției, de conținuturile abordate și de nivelul de dezvoltare al elevilor.

Materialele didactice pot fi utilizate în toate etapele lecției: captarea atenției, transmiterea noilor cunoștințe, fixarea și consolidarea acestora, precum și evaluarea. Prin intermediul lor, cadrul didactic poate crea situații de învățare variate, favorizând învățarea prin descoperire și cooperare.

Utilizarea corectă și creativă a materialelor didactice contribuie la formarea unui climat educațional pozitiv, în care elevii se simt implicați și motivați să învețe.

În concluzie, materialele didactice au o importanță deosebită în ciclul primar, deoarece răspund nevoilor de învățare specifice acestei etape de dezvoltare. Prin diversitatea și modul lor de utilizare, acestea sprijină formarea competențelor de bază, dezvoltarea armonioasă a elevilor și eficientizarea procesului educațional. Astfel, materialele didactice reprezintă un instrument indispensabil în activitatea cadrului didactic și un factor important în asigurarea succesului școlar.

Bibliografie:

- Cucos, C. (2008). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
- Ionescu, M., & Bocoș, M. (2017). *Didactica generală*. Cluj-Napoca: Editura Didactică și Pedagogică.

Matematica prin ochii copilului

Prof. înv. primar Radu Mirela

Matematica, din perspectiva adultului, este adesea asociată cu reguli stricte, formule precise și demonstrații riguroase. În universul copilului, însă, matematica ia naștere din curiozitate și explorare, nu din calcule abstracte.

Primele întrebări nu provin din manuale, ci din experiențele cotidiene: „De ce sunt mai multe jucării în cutia aceasta decât în cealaltă?”, „Câte trepte mai sunt până sus?”, „Cum știe ceasul când să sune?”. Fără a conștientiza acest fapt, copilul pătrunde deja în lumea matematicii.

Pentru copil, matematica începe în joc. Cuburile care se prăbușesc dacă nu sunt așezate corect, construcțiile din piese LEGO care își modifică forma odată cu adăugarea unei noi piese sau puzzle-urile care se potrivesc doar într-un anumit mod reprezintă forme timpurii ale gândirii matematice.

În ritmul pașilor, în bătaile din palme, în simetria unei frunze sau în forma unui fluture, copilul identifică tipare și relații, construindu-și treptat o înțelegere intuitivă a lumii.

Copilul simte matematica înainte de a o învăța formal. Lumea sa este organizată prin repetiții și modele: alternanța zilei și nopții, succesiunea anotimpurilor, ordinea culorilor la semafor sau ritmul constant al picăturilor de ploaie.

La intrarea în școală, cifrele și semnele matematice devin simboluri care oferă formă și sens acestor observații intuitive.

Farmecul matematicii se poate estompa rapid atunci când este redusă la reguli rigide și exerciții mecanice. Copilul, obișnuit să învețe prin descoperire, poate ajunge să asocieze matematica cu teama și nesiguranța.

Rolul adultului — profesor sau părinte — este esențial în menținerea curiozității naturale. Exercițiile pot fi transformate în povești, problemele în provocări, iar greșelile în pași firești ai procesului de învățare.

Pentru copil, matematica este o aventură. Fiecare problemă este o enigmă, iar fiecare răspuns, o mică descoperire. Copilul nu se teme de greșeală, ci de lipsa sensului.

De aceea, matematica trebuie conectată permanent la realitate: la pașii parcurși până la școală, la împărțirea unei prăjituri cu prietenii, la măsurarea înălțimii unui copac sau la numărarea stelelor.

Matematica este limbajul ordinii, dar și al creativității. Ea oferă siguranță, dar și libertatea de a imagina. Un cerc desenat pe hârtie sugerează perfecțiunea, un pătrat împărțit în părți egale dezvăluie proporțiile, iar un turn de cuburi dezvoltă noțiunea de echilibru.

Adevărata provocare a educației nu este transmiterea mecanică a cunoștințelor matematice, ci păstrarea bucuriei descoperirii și a dorinței de a explora.

Privită prin ochii copilului, matematica nu este rece sau abstractă, ci vie, accesibilă și plină de sens. Nu este un zid, ci o hartă care conduce spre o lume fascinantă a cunoașterii.

Matematica nu oferă doar răspunsuri, ci deschide drumuri către noi întrebări. De aceea, ea trebuie să rămână prezentă în joacă, în experiențe concrete și în viața de zi cu zi.

Bibliografie

Cerghit, I. Metode de învățământ. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

Dienes, Z. P. Building Up Mathematics. Hutchinson Educational, London, 1971.

Gardner, H. Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences. Basic Books, New York, 1983.

Piaget, J. The Child's Conception of Number. Routledge, London, 1952.

Vygotsky, L. Mind in Society. Harvard University Press, Cambridge, 1978.

Stan, E. Didactica matematicii pentru învățământul primar. Editura Polirom, Iași, 2015.

Strategii pentru cultivarea creativității în rândul elevilor

Prof. în. primar Mădălina Cristea

Creativitatea reprezintă una dintre competențele esențiale pe care școala modernă trebuie să le dezvolte. Aceasta nu se referă doar la talent artistic, ci și la capacitatea elevilor de a găsi soluții noi, de a gândi critic și de a aborda problemele din perspective diferite. La ciclul primar, cultivarea creativității contribuie la dezvoltarea gândirii autonome, a încrederii în sine și a implicării în procesul de învățare.

Strategii pentru stimularea creativității:

1. Jocurile și activitățile ludice:

Jocurile de rol, jocurile de construcție și activitățile de improvizație încurajează imaginația și capacitatea de a lua decizii. *Exemple:* crearea unor scenarii de poveste sau rezolvarea unor misiuni imaginare.

2. Învățarea prin proiecte interdisciplinare:

Proiectele care combină știința, arta, matematica și literatura dezvoltă capacitatea de a integra cunoștințele și de a gândi creativ. *Exemple:* realizarea unei prezentări despre mediul înconjurător care include desene, colaje și explicații scrise.

3. Promovarea exprimării libere și a ideilor originale:

Elevii sunt încurajați să își exprime opiniile fără frica de greșeli. Crearea unui spațiu sigur pentru brainstorming, discuții și dezbateri stimulează imaginația.

4. Utilizarea artei și muzicii în procesul de învățare:

Activitățile artistice și muzicale contribuie la dezvoltarea creativității și la exprimarea emoțiilor. *Exemple:* compunerea unor poezii, realizarea unor colaje sau crearea unor ritmuri muzicale proprii.

5. Introducerea tehnologiei și a resurselor digitale:

Aplicațiile interactive și programele de creație digitală permit elevilor să experimenteze idei și soluții noi. *Exemple:* crearea de povești digitale, animații sau prezentări multimedia.

6. Încurajarea colaborării și a muncii în echipă:

Activitățile de grup dezvoltă gândirea colectivă și permit schimbul de idei. Elevii învață să combine perspective diferite și să găsească soluții inovatoare împreună.

Cadrul didactic are rolul de facilitator, model și susținător al creativității. El trebuie să ofere feedback constructiv și apreciere pentru ideile originale, să creeze un mediu sigur în care greșelile sunt privite ca pași către învățare și să propună provocări stimulative care dezvoltă gândirea critică și inventivitatea elevilor.

Cultivarea creativității în rândul elevilor este o necesitate. Prin jocuri, proiecte interdisciplinare, exprimare liberă, activități artistice și utilizarea tehnologiei, cadrele didactice pot stimula imaginația și gândirea originală a copiilor. O abordare constantă și atentă transformă școala într-un mediu în care elevii învață nu doar cunoștințe, ci și cum să gândească independent și să inoveze.

Bibliografie:

Păun, E. – *Școala și educația în societatea contemporană*, Editura Polirom, Iași, 2018.

Robinson, K. – *Out of Our Minds: Learning to be Creative*, Capstone, 2011.

Runco, M. A. – *Creativity: Theories and Themes: Research, Development, and Practice*, Elsevier Academic Press, 2007.

Crafting and Speaking

Prof. engleză Mara Barbatei

Arts and crafts might look like a simple break from the "real" work of learning English, but in an ESL classroom, a pair of scissors and a glue stick are just as important as the notebooks. While students often view creative time as a rest from grammar drills, these moments actually serve as a booster for language retention because they create a reason for students to participate even when they do not yet have full control of English. The goal is not to produce a masterpiece, but to create a concrete environment where the language is no longer floating in the air but landing on something a child can touch and see.

The research behind this approach is compelling, particularly regarding the concept of dual-coding. When children learn with words and images simultaneously, recall becomes easier because their brains have more than one route back to the meaning of a word. Furthermore, crafts naturally create retrieval practice, forcing children to pull vocabulary for shapes, colors, and prepositions out of their memory to complete a task instead of only seeing words again on a page. Studies suggest that this effort of trying to remember strengthens long-term learning far more than passive study or repetition.

In practice, a complicated project is not necessary to see results, as the objective is quick speaking and a feeling of success. You might start by asking students to describe what they see, such as the color of the paper or the size of the materials. Just as math serves as a vehicle for grammar and sequencing, a craft project allows a child to practice "I am cutting" or "The star is on top" in a natural way. Providing sentence starters like "I think," "Maybe," or "Because" gives them a reliable structure to lean on while they explore new vocabulary.

Consistency is the most important factor in these small moments. Choosing one language pattern to focus on during a five-minute creative burst, such as prepositions during a construction task, can lead to clearer speech and faster answers over time. By combining movement and creativity with language, you remind students that learning is connected and that what they do in one subject strengthens another. Tonight, you might pick three old words from this term and force them into a quick creative moment by asking your child to find something red, something under a craft sheet, and tell you how many pieces they see.

Works Cited

British Council. "Christmas." *LearnEnglish Kids*, 2024, <https://learnenglishkids.britishcouncil.org/category/topics/christmas>.

Mol, Suzanne E., and Adriana G. Bus. "To Read or Not to Read: A Meta-Analysis of Print Exposure from Infancy to Early Adulthood." *Psychological Bulletin*, vol. 137, no. 2, 2011, pp. 267–

CUPRINS NIVEL GIMNAZIU ȘI LICEU

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

1. Prof. Becze Maria Bianca

Cum construim echilibrul dintre școală și sport în programul copiilor

2. Prof. Damian Alina

Teaching Idioms

3. Prof. Hamboussi Liliana

Will Artificial Intelligence Make Formal Language Learning Obsolete?

4. Prof. Ioan Elena

„Cuvinte în dar” – lectura ca experiență formativă și relațională

5. Prof. Mircea Cristian Pavel

ROLUL ACTIVITĂȚILOR SPORTIVE ÎN SEZONUL RECE

6. Prof. Nistor Decebal

Saltul Calitativ - Urmare a Acumulărilor Cantitative-

CUPRINS NIVEL GIMNAZIU ȘI LICEU

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

7. Prof. Pierșinaru Cristina

Influența societății asupra literaturii

8. Prof. Răducanu Anamaria

Muzica și încrederea în sine

9. Prof. Sîrbu Laura

Etica utilizării inteligenței artificiale în educație

10. Prof. Stamate Florina

How to transform the classroom community with only 5 intentional minutes a of chit-chatting day

11. Prof. Ursu Rodica

Aspecte fascinante ale dialectelor germane

12. Prof. Liță Lavinia

Tradiții și obiceiuri interesante din Germania

Cum construim echilibrul dintre școală și sport în programul copiilor

Prof. Becze Maria Bianca

În viața unui copil, timpul pare adesea împărțit între „trebuie” și „vreau”. Orele de curs, temele și responsabilitățile școlare ocupă o mare parte din zi, în timp ce sportul și joaca sunt privite, uneori, ca activități secundare. Totuși, adevărata lecție pe care copiii au nevoie să o învețe nu se află doar în manuale, ci în găsirea unui echilibru stabil între efortul intelectual și mișcare.

Un program echilibrat nu înseamnă suprasolicitare, ci organizare inteligentă. Atunci când școala și sportul sunt planificate armonios, copiii învață să își gestioneze timpul și să își prioritizeze activitățile. Sportul nu fură timp învățării, ci dimpotrivă, o susține. Mișcarea regulată contribuie la o mai bună capacitate de concentrare, la reducerea oboselii mentale și la menținerea unei stări generale de bine.

Cheia echilibrului este ritmul. Copiii au nevoie de alternanță: perioade de concentrare urmate de momente de activitate fizică. După orele petrecute în bancă, corpul cere mișcare, iar mintea are nevoie de relaxare. Activitățile sportive devin astfel o punte între efort și recuperare, ajutând copilul să revină mai motivat la sarcinile școlare.

Rolul adulților este esențial în construirea acestui echilibru. Profesorii pot încuraja mișcarea ca parte a unui stil de viață sănătos, iar părinții pot crea un program zilnic realist, care să includă atât timpul pentru teme, cât și pentru sport și odihnă. Atunci când copilul este sprijinit, nu presat, el va percepe sportul și școala ca părți complementare ale vieții sale, nu ca obligații în competiție.

Este important ca sportul să rămână o sursă de bucurie, nu o altă formă de stres. Activitățile alese trebuie să fie potrivite vârstei și intereselor copilului, iar timpul alocat acestora să fie suficient pentru a aduce relaxare și satisfacție. Un copil care se simte echilibrat va avea mai multă energie, încredere și dorință de implicare.

Așadar, echilibrul dintre sport și școală nu se construiește prin renunțări, ci prin armonie. Atunci când învățarea și mișcarea coexistă în mod firesc, copiii cresc sănătoși, organizați și pregătiți să facă față provocărilor zilnice. Lecția invizibilă a echilibrului este, poate, una dintre cele mai importante lecții pentru viitorul lor.

Teaching Idioms

Prof. Damian Alina

The English language is rich in idioms so there is a variety to choose from. To introduce idioms in your ESL classroom, select a couple of them that are related to the topic or theme of the lesson. A suggested progression for learning English idioms is between 5 to 10 idioms per lesson depending on the level and age that you are teaching. For example, you can teach 5 to 10 idioms inspired by animals, family, time, sports, weather and more. If you're not sure where to start, topic-related idioms lists are easily accessible on the Internet.

Use authentic examples of idioms in context

Many native English speakers, especially when they converse among themselves use idioms, informal colloquial expressions, and slang. As a result, one problem that you might encounter while teaching idioms is finding authentic examples to explain what idioms mean and how they are used in real life. Video clips from TV shows, interviews, and even songs can be a great resource for introducing how idioms are used in everyday life. Play the clips and do a gap-fill activity to listen for any idioms, or you can also do a matching activity where students listen and use what they hear to match the idioms with the definitions. You can even include these clips as part of a game. Please refer to the next section of the article for some game suggestions. While these resources are widely available on the Internet, they may take some time to compile. Before teaching your list, take some time to prepare your online resources and save them for later use.

Another way to obtain genuine examples is by getting students to search newspapers or even magazines. This activity idea is a great way to introduce idioms to students for the first time. Depending on your students' level, select articles that contain examples of idioms and get them to do a 'treasure hunt.' Students can work in pairs or in small groups to find the idioms on your list. To help them to complete the task, you can give the meanings as clues. You can either project or write the clues on the board or give them a separate worksheet to help them search for the idioms in the text.

You can also put your students to work by getting them to search for the meaning and examples of their use. Write the list of idioms on the board and challenge students to find meanings for the idioms you are teaching that day. Another option would be to give 2-3 idioms to a pair of students and get them to teach the meanings of each idiom to the class after doing a bit of research. Several studies have shown that the more time and effort given in actively learning something correlates with how much students retain.

Practicing idioms in speaking and writing activities

After introducing the list of idioms to your students, you can facilitate speaking and writing activities that can help them to understand the usage and appropriate context for when to use the idioms learned in class.

Many teachers love to include dialogues or skits in their lesson plans. If you have an outgoing or lively class, this activity can keep your students engaged. To set an example, prepare a short 1 to 2-minute dialogue as a gap-fill activity. After doing the gap-fill as a class, you can model the dialogue with a volunteer, or get two students to act it out. Give students some time to create their own 1 to 2-minute dialogues in pairs and give them the option of using any idioms from the list. Dialogues are a great way of getting students to practice using the vocabulary in context. Even if your class is not particularly outgoing, you can also use this activity to encourage your students to get out of their shells or try something outside of their comfort zone.

Alternatively, you could use the questions as journal prompts to help your students practice their writing skills. This is a great opportunity to get students writing in detail. After writing their journal entries, you could even get them to share or present their work to the class. By teaching idioms, you are helping them to build a wider range of vocabulary and develop more creative ways to express themselves.

Teach idioms through games

It is always fun to teach vocabulary through games, especially idioms. If you have already gone through the meanings on your idiom list, playing a game helps to reinforce what students have learned. It also makes the learning experience more enjoyable. Since idioms are comprised of multiple words, it makes games like Pictionary or charades more challenging, especially for higher-level learners. These activities work well as warm-ups or even energizers after a long day. Do a practice round as an example, so that your students have a clearer idea of how to participate.

Another activity you could try is the memory game. This is great for those learners who best absorb information visually. You can do a quick internet search for literal pictures of idioms and create a memory game using PowerPoint or even with flashcards. This kind of activity works well with younger or lower-level learners, and it is a great way to keep them engaged in the lesson.

Will Artificial Intelligence Make Formal Language Learning Obsolete?

Prof. Hamboussi Liliana

The rapid development of **artificial intelligence (AI)** has changed many areas of our lives, including education. One of the most discussed topics today is whether AI will make formal language learning unnecessary in the near future. With tools that can translate texts instantly, correct grammar, or even simulate conversations, many people wonder why they should still spend years learning a foreign language.

To explore this question, a round-table discussion was created using ChatGPT. Three AI-generated experts took part in the conversation: an AI researcher, an educational psychologist, and an applied linguist. Although these experts are fictional, their ideas are based on real academic research and real-world experience. Their goal was to discuss whether AI could replace traditional language learning in the next five to ten years.

One of the main ideas presented by the AI researcher was that recent advances in large language models have made translation and text generation more accurate than ever. At first glance, this progress seems to reduce the need for learning grammar rules or vocabulary. *If an AI can translate or write for us instantly, learning a language may appear less important.* However, the expert explained that AI tools still struggle with cultural context, idioms, and subtle meanings. They can also produce texts that sound correct but are wrong.

The educational psychologist focused on the learning process itself. According to this expert, formal language learning develops important cognitive skills, such as critical thinking, problem-solving, and self-reflection. Learning a language is not only about speaking or writing correctly, but also about understanding how communication works in different cultures. While AI can help with exercises or give fast feedback, it cannot replace teachers or real classroom interaction.

From an industry perspective, the applied linguist explained that companies still value employees who can communicate clearly and sensitively. Skills like persuasion, negotiation, and tone awareness are essential in professional environments. Even if AI helps draft emails or translate documents, humans must understand the language well enough to check and adapt the final message. Without this knowledge, mistakes can lead to misunderstandings or even serious consequences.

Another important topic discussed was motivation. If learners believe that “AI will do everything,” they may lose interest in studying languages deeply. However, the experts agreed that language is more than a tool—it is a connection to culture, identity, and people. *Reading literature, understanding humor, or forming friendships in another language are experiences AI cannot fully replace.*

Looking to the future, the experts predicted that AI will continue to improve and become a powerful assistant in education. AI tutors, personalized learning apps, and instant feedback systems will likely become common. Still, none of the experts believe that formal language learning will disappear. Instead, they expect it to evolve. AI will handle repetitive tasks, while classrooms will focus more on communication, creativity, and cultural understanding.

In conclusion, artificial intelligence will not make formal language learning obsolete in the next decade. While AI can support and enhance the learning process, it cannot replace the human aspects of language: emotional connection, cultural awareness, and deep understanding. Formal language education will remain essential, adapting to new technologies while continuing to develop skills that only humans can truly master.

Bibliography (selective):

- OpenAI – *ChatGPT and Large Language Models*
- Harmer, J. (2007). *How to Teach English*. Longman.
- Crystal, D. (2010). *The Cambridge Encyclopedia of Language*. Cambridge University Press.

„Cuvinte în dar” – lectura ca experiență formativă și relațională

Prof. Ioan Elena

În contextul educației actuale, lectura a fost abordată tot mai frecvent ca o competență esențială pentru viață, care depășește cadrul strict al disciplinei Limba și literatura română. Activitatea „**Cuvinte în dar**”, desfășurată cu ocazia Zilei Culturii Naționale, a valorificat lectura nu doar ca act cognitiv, ci și ca experiență relațională, bazată pe empatie, reflecție și generozitate culturală.

Proiectul a fost conceput sub forma unui schimb de cărți între elevi, inspirat de modelul „Secret Santa”. În zilele de **8–9 ianuarie**, elevii au extras bilețele cu numele unui coleg, pentru care au ales o carte oferită în dar. Cartea a fost în stare bună, nouă sau din biblioteca personală, și a conținut numele destinatarului, alături de un mesaj personal sau un citat relevant. Titlul a rămas ascuns prin împachetarea cărții, păstrându-se astfel elementul de surpriză și stimulând curiozitatea.

Activitatea propriu-zisă s-a desfășurat în data de **15 ianuarie**, în cadrul orelor de Limba și literatura română. Elevul care a primit cartea a citit cu voce tare mesajul atașat, iar colegii au formulat ipoteze privind titlul cărții, pe baza indiciilor oferite. Ulterior, cartea a fost desfăcută, iar identitatea acesteia a fost dezvăluită. Acest moment a transformat lectura într-o experiență colectivă, favorizând dialogul, participarea activă și gândirea inferențială.

Din perspectivă formativă, activitatea a contribuit la dezvoltarea competențelor de receptare și interpretare a mesajului scris, la exersarea exprimării opiniilor personale și la cultivarea empatiei. Totodată, proiectul a creat un cadru favorabil consolidării relațiilor interpersonale și a promovat lectura ca act de responsabilitate culturală și de deschidere către celălalt.

Prin caracterul său participativ și reflexiv, „Cuvinte în dar” a demonstrat că lectura poate fi integrată firesc în viața elevilor, nu doar ca sarcină școlară, ci ca experiență semnificativă, care apropie oamenii și conferă sens actului educațional.

ROLUL ACTIVITĂȚILOR SPORTIVE ÎN SEZONUL RECE

Prof. Mircea Cristian Pavel

Sezonul rece aduce după sine schimbări majore în ritmul vieții noastre, iar practicarea sportului devine un element obligatoriu în rutina de zi cu zi pentru a ne menține echilibrul și o stare optimă de sănătate. Beneficiile activității fizice în sezonul rece sunt variate și esențiale, în primul rând exercițiile fizice regulate impactează în mod pozitiv întărind sistemul imunitar și reducând riscul de a ne îmbolnăvi. În același timp sportul este un aliat foarte important împotriva stresului și anxietății chiar dacă uneori este greu să ne motivăm pentru a ieși în frig să facem mișcare, sezonul rece reprezintă momentul ideal pentru valorificarea exercițiilor fizice care să susțină bunăstarea noastră.

Printre beneficiile practicării sportului la temperaturi scăzute și cu o intensitate mare se regăsește și o oxidare mai bună a lipidelor, ceea ce reprezintă o ardere mult mai bună a grăsimilor.

Reguli când faci sport în aer liber iarna

Trebuie să acordăm o atenție mai mare încălzirii organismului dar și un timp mai îndelungat față de sezonul cald, corpul nostru are tendința de a reduce aportul sanguin către periferie, respectiv membre inferioare și superioare tederminând reducerea temperaturii în acele zone lucru care duce la o senzație de rigiditate articulară și musculară riscând întinderi musculare chiar și accidentări ale articulațiilor. Încălzirea se va face progresiv iar în primă fază vom fi îmbrăcați mai gros pentru a facilita creșterea temperaturii corpului, se evită pauzele lungi iar hidratarea va fi la fel de importantă ca și în sezonul cald. Echipamentul este foarte important în funcție de sportul practicat în sezonul rece trebuie să avem grijă la criteriile de respirabilitate și impermeabilitate ale țesăturilor dar și să ofere o protecție foarte bună împotriva temperaturilor foarte scăzute.

Saltul Calitativ - Urmare a Acumulărilor Cantitative-

Prof. Nistor Decebal

Dacă acumulările cantitative reprezintă drumul, saltul calitativ este momentul în care devine vizibil sensul acestui parcurs. În educația vizuală, saltul calitativ nu apare întâmplător și nici nu poate fi forțat. El este rezultatul firesc al unui proces îndelungat de exercițiu, observație și reflecție. Din perspectiva mea de profesor, acest salt este una dintre cele mai valoroase experiențe educaționale, atât pentru elev, cât și pentru dascăl.

Saltul calitativ se manifestă atunci când elevul nu mai execută mecanic, ci începe să înțeleagă și să aleagă conștient. În desen, de exemplu, nu mai este vorba doar despre reproducerea fidelă a unei forme, ci despre intenție, expresivitate și mesaj. Elevul ajunge să știe de ce trasează o linie într-un anumit fel, de ce folosește o anumită culoare sau de ce simplifică o formă. Acest moment marchează trecerea de la acumularea de exerciții la formarea unei viziuni personale.

În practica didactică, saltul calitativ este adesea subtil. El poate apărea într-o lucrare care, la prima vedere, nu este spectaculoasă, dar care trădează o maturizare a gândirii vizuale. Este momentul în care elevul își asumă riscuri, experimentează și acceptă **imperfecțiunea ca parte a procesului creativ**. Ca profesor de educație vizuală, recunosc acest salt nu doar în rezultat, ci mai ales în atitudinea față de lucru.

Saltul calitativ presupune și o schimbare de raportare la eșec. Elevul nu mai percepe greșeala ca pe un obstacol, ci ca pe o oportunitate de învățare. Această transformare este esențială în artă, unde căutarea și explorarea sînt mai importante decît răspunsurile definitive. În acest sens, educația vizuală oferă un cadru ideal pentru dezvoltarea gândirii flexibile și a încrederii în propriile decizii.

De asemenea, saltul calitativ este strîns legat de capacitatea de sinteză. După o perioadă de acumulări cantitative, elevul începe să selecteze, să elimine surplusul și să păstreze esențialul. În lucrările sale apare claritatea, iar expresia vizuală devine coerentă. Această abilitate nu se formează peste noapte, ci este rodul unei îndelungi familiarizări cu limbajul vizual.

Pentru profesor, rolul în acest moment este unul delicat. Saltul calitativ trebuie susținut, nu sufocat prin corecturi excesive sau standarde rigide. Este important să oferim o evaluare care să încurajeze autonomia și să validăm efortul (intelectual) din spatele alegerilor făcute de elev. Astfel, procesul de învățare capătă profunzime și sens.

Voi aprofunda acest subiect în cele ce vor urma, făcînd o mai puternică și concretă punte între relația dintre cantitate și calitate, gravitînd în jurul proverbului “Repetiția este mama învățaturii”.

Influența societății asupra literaturii

Prof. Pierșinaru Cristina

Literatura este strâns legată de societatea în care ia naștere, reflectând realitățile istorice, sociale și morale ale unei epoci. Scriitorii se inspiră din lumea care îi înconjoară, iar operele lor devin mărturii ale timpului în care au fost create. Prin tematică, personaje și conflicte, literatura demonstrează că societatea influențează profund creația artistică.

Un prim mod prin care societatea influențează literatura este reprezentat de **contextul social și istoric**. În secolul al XIX-lea, marcat de industrializare și de accentuarea diferențelor sociale, apar romane realiste care surprind viața claselor defavorizate. Astfel, în *Mizerabilii* de Victor Hugo sau *Oliver Twist* de Charles Dickens, autorii prezintă sărăcia, nedreptatea și lipsa de șanse, transformând literatura într-o formă de critică socială. Operele devin expresia unei societăți aflate în schimbare și a nevoii de reformă.

Un al doilea aspect este **influența evenimentelor istorice majore**, precum războaiele sau regimurile politice opresive. Literatura secolului al XX-lea este profund marcată de aceste realități. Romanul *Pe frontul de vest nimic nou* de Erich Maria Remarque evidențiază trauma războiului și dezumanizarea individului, iar *1984* de George Orwell reflectă frica, controlul și pierderea libertății într-o societate totalitară. Aceste opere arată cum literatura devine o reacție la abuzurile și crizele societății.

De asemenea, **valorile și mentalitățile sociale** influențează construcția personajelor și a conflictelor. În literatura română, romane precum *Ion* de Liviu Rebreanu sau *Enigma Otiliei* de George Călinescu surprind structura socială, relațiile de putere și influența mediului asupra destinului uman. Personajele sunt modelate de societate, iar dramele lor reflectă probleme colective, nu doar individuale.

În concluzie, societatea influențează literatura prin contextul istoric, valorile dominante și condițiile sociale ale fiecărei epoci. Literatura, la rândul ei, păstrează și interpretează aceste realități, oferind cititorilor o perspectivă critică asupra lumii. Prin această relație strânsă, opera literară devine nu doar act artistic, ci și document social, esențial pentru înțelegerea evoluției umane.

Muzica și încrederea în sine

Prof. Răducanu Anamaria

Pentru mulți copii, școala este locul unde nu doar învață, ci și unde se caută pe ei înșiși. Între emoții, prietenii, temeri și dorința de a fi acceptați, elevii au nevoie de spații sigure în care să se exprime liber. Muzica este unul dintre aceste spații. Prin sunet, ritm și voce, copiii descoperă curajul de a se arăta așa cum sunt.

Activitățile muzicale oferă elevilor ocazia de a se exprima fără teama de a greși. Într-un cântec, nu există „răspuns greșit”, ci doar simțire propriu-zisă. Când un copil cântă, bate ritmul sau interpretează o melodie, el transmite emoții, chiar și atunci când nu știe încă să le pună în cuvinte. Această libertate de exprimare contribuie enorm la dezvoltarea încrederii în sine.

Pentru elevii mai reținuți, muzica poate fi primul pas spre depășirea blocajelor emoționale. La început, poate fi doar sub o formă discretă, printr-o voce ascunsă printre celelalte. Treptat, prin exercițiu și susținere, acea voce capătă curaj. Corul sau activitățile muzicale de grup îi ajută pe copii să se simtă protejați, parte dintr-un întreg. Ei învață că nu sunt singuri și că fiecare voce contribuie și contează.

Un alt aspect important este relația dintre muzică și curaj. Urcatul pe scenă, chiar și în fața colegilor și a părinților, este o experiență puternică. Emoțiile sunt firești, dar fiecare reușită – fiecare moment de aplauze – întărește stima de sine. Copiii învață să își gestioneze emoțiile, să respire, să aibă încredere în ei și în ceea ce pot oferi.

Muzica îi învață pe elevi să se asculte pe ei înșiși, dar și pe ceilalți. Această dublă ascultare dezvoltă empatia și respectul reciproc. Când un copil se simte ascultat și apreciat, prinde curaj să fie autentic. Astfel, muzica devine un sprijin real în formarea unei personalități echilibrate.

Etica utilizării inteligenței artificiale în educație

Prof. Sîrbu Laura

Deși este larg răspândită, utilizarea inteligenței artificiale aduce după sine probleme ce țin de principii de etică. Unele dintre acestea țin de confidențialitatea datelor, supratehnologizarea, dileme care apar în interacțiunea dintre interacțiunea umană și cea tehnologică.

O primă problemă este legată de confidențialitatea și protecția datelor. Înseamnă nu doar protejarea informațiilor cu caracter personal, ci și asigurarea unui cadru sigur în care aceste date să fie folosite exclusiv în scopuri educaționale. Orice aplicație bazată pe inteligența artificială trebuie să ceară permisiunea utilizatorilor de a colecta și utiliza date personale. Totuși, pot să apară breșe de securitate prin care se expun datele sensibile. Printre măsurile care se pot lua se află: criptarea datelor, autentificarea multifactorială, protecția prin anonimizare etc.

Un alt risc este cel al inițierii unui proces educațional automatizat, lipsit de interacțiunea umană, atât de esențială pentru dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale copilului. Interacțiunile sociale sunt vitale, jucând un rol important în formarea identității, a încrederii în sine, elemente care nu pot fi replicate de tehnologie. Automatizarea excesivă a învățării poate duce la lipsa unor experiențe sociale vitale, amplificând riscurile de izolare și de dezvoltare deficitară a abilităților de relaționare. Un alt aspect negativ este cel al dependenței de tehnologie, care poate eroda abilitățile cognitive fundamentale, precum gândirea critică și rezolvarea problemelor. Costurile mari ale implementării AI reprezintă un alt aspect. Sunt costuri de achiziție, costuri de întreținere. Să nu uităm de principiul echității. Ar trebui ca toți elevii și profesorii să aibă acces, dar în realitate lucrurile nu stau așa. Există discrepanță majoră, datorată condițiilor materiale, sociale. Un prim pas necesar este cel al pregătirii cadrelor didactice, al formării acestora în domeniul inteligenței artificiale. Pentru a deveni aliat al învățării, profesorii au nevoie de instruire. Programele de formare trebuie să fie flexibile, pe nevoile cadrelor didactice, cu sesiuni intensive de pregătire, metodologii pedagogice. Pregătirea trebuie continuată printr-o evaluare prin care profesorii să măsoare impactul pe care îl are utilizarea acestor tehnologii la clasă. Desigur că provocările sunt destul de mari, dar perspectivele sunt multiple. Un profesor va trebui să nu se abată, atunci când utilizează inteligența artificială, de la principiul transparenței și responsabilității, al echității. Introducerea aplicațiilor AI trebuie să producă doar beneficii educaționale elevilor, să contribuie la progresul în învățare. Atunci când este utilizată corect, inteligența artificială poate revoluționa lecția. Învățarea personalizată, adaptată la nevoile fiecărui elev, prin folosirea instrumentelor digitale ce facilitează un proces adaptativ contribuie la eficiența învățării. AI sprijină managementul clasei, care poate deveni automatizat prin înregistrarea prezenței elevilor la ora de curs, poate programa lecții și planifica teste, poate realiza notarea, oferi feedback etc. Cele de mai sus sunt consumatoare de timp pentru profesori, dar, cu ajutorul AI se elimină acest factor. Desigur că există riscul folosirii în exces a acesteia, soluția fiind echilibrul. Resursele folosite de profesori trebuie să fie unele sigure, care să contribuie la dezvoltarea inteligenței elevilor, la stimularea imaginației și creativității, nu la înlocuirea muncii lor propriu zise. Prin respectarea unor reguli și principii etice clare, AI devine un suport pentru cadrul didactic modern.

Este responsabilitatea profesorilor și a celor implicați în procesul educațional să mențină un echilibru. Tehnologia trebuie folosită ca sprijin, nu înlocuitor al resursei umane. Interacțiunea socială trebuie să rămână fundamentală în procesul de învățare.

How to transform the classroom community with only 5 intentional minutes a of chit-chatting day

Prof. Stamate Florina

I struggled with the idea of brain breaks as an English teacher because of the mountain of content needed to get students ‘exam ready’ 🤔

😞 My classroom culture was terrible.

😞 Disengagement and disruption were high.

😞 Classroom management was tough.

It felt positively GHASTLY.

So... I started to experiment with brain breaks. One 3–5-minute moment of connection a day.

Nothing fancy. An interesting question here. A this or that scenario there. The stuff that I KNEW would spark their interest. Guess what happened? (No, we didn’t fall behind in content - shocking!)

👉 ONE: My classroom culture became INCREDIBLE.

Students were happier, more connected, they were showing up excited! This is because rapport and community building was happening in small, meaningful ways, day after day.

👉 TWO: Their work improved!

I noticed that after a short intentional brain break, students had more focused and quality work time. Shock! That 5 minutes didn’t take AWAY from the learning, it blooming enhanced it!

👉 THREE: Classroom management became easier!

Because of these consistent moments of rapport building, students became more responsive to my expectations and had more buy-in when I needed to have those tough chats.

👉 FOUR: Teaching became more enjoyable and fulfilling for ME!

I was creating opportunities every single day to find glimmers, to get to know my students, and to see those “tougher” eggs in a more positive light. I was EXCITED to walk in every day (after a year of being in a total funk).

So in a nutshell... 🥜

(That 5-minute daily investment did not ‘cut in’ to my learning time. It enhanced it!)

Aspecte fascinante ale dialectelor germane

Prof. Ursu Rodica

Germania este o țară cu o cultură bogată și diversificată, iar dialectele sale reflectă această moștenire. Deși limba germană standard este vorbită pe scară largă, există numeroase dialecte regionale care adaugă o notă specială comunicării, fiecare având evoluția sa unică.

De exemplu, dialectul bavarez, vorbit în sudul Germaniei, este cunoscut pentru pronunția sa distinctivă și vocabularul particular. Aici, cuvinte precum „Grüß Gott” (bună ziua) și „Servus” (salut) îmbină tradiția cu un climat cald și primitiv. Bavarezii folosesc adesea expresii precum „Ois paletti!” (totul este în regulă) pentru a arăta buna dispoziție.

În nordul Germaniei, dialectul Plattdeutsch este popular. Acesta, influențat de limbile germanice nordice, oferă un gust aparte al tradițiilor marinărești. Cuvinte ca „Moin” (bună dimineața) și „Keen” (nu) sunt frecvent întâlnite, iar structura frazelor poate părea complet diferită față de germană standard.

Dialectul saxon este întâlnit în zona estică și este caracterizat prin accente distincte. „Bäcker” devine „Bäcker” (brutar), dar cu o pronunție ușor diferită.

Aceste dialecte nu sunt doar variate, ci și foarte bogate din punct de vedere istoric. Germania a fost divizată în state și principate timp de secole, fiecare dezvoltându-și propriul dialect, influențat de culturile și tradițiile locale. Această diversitate lingvistică reflectă istoria complexă a țării, incluzând perioade de război și unificare.

Dialectele oferă o înțelegere profundă a culturii locale. Ele conțin expresii regionale, povești și referințe la obiceiuri specifice. Spre exemplu, fiecare zonă are denumiri variate pentru feluri de mâncare sau sărbători, cum ar fi „Krapfen” în Bavaria pentru gogoși și „Berliner” în restul Germaniei.

Ascultând și exersând diverse dialecte, elevii pot învăța nu doar o limbă, ci și tradițiile și cultura Germaniei. Încurajați copilul să exploreze aceste variații lingvistice! Această descoperire poate fi o experiență fascinantă, oferind o metodă excelentă de a învăța despre istoria și tradițiile fiecărei regiuni. Explorarea dialectelor germanice deschide uși pentru o înțelegere mai profundă a identității culturale germane.

Tradiții și obiceiuri interesante din Germania

Prof. Liță Lavinia

Germania nu este cunoscută doar pentru mașini, tehnologie sau fotbal, ci și pentru tradițiile sale fascinante, păstrate cu mândrie de-a lungul timpului. Aceste obiceiuri spun multe despre cultura, valorile și stilul de viață al germanilor și îi surprind adesea pe cei care descoperă această țară pentru prima dată.

Una dintre cele mai cunoscute tradiții este **Oktoberfest**, un festival celebru în întreaga lume. Deși este asociat cu berea, Oktoberfest este, de fapt, o sărbătoare a culturii bavareze, cu muzică tradițională, costume populare, dansuri și mâncăruri specifice. Oamenii poartă cu mândrie costume tradiționale, precum *Dirndl* și *Lederhosen*, iar atmosfera este una plină de voie bună.

Un alt obicei interesant este legat de **începerea școlii**. În prima zi de școală, copiii primesc o *Schultüte* – un con mare, colorat, plin cu dulciuri, rechizite și mici cadouri. Acest gest simbolic îi ajută pe cei mici să înceapă școala cu zâmbetul pe buze și fără teamă.

Germania este faimoasă și pentru **piețele de Crăciun**, numite *Weihnachtsmärkte*. În timpul iernii, orașele se umplu de lumini, miros de scorțișoară, vin fiert (*Glühwein*) și prăjituri tradiționale. Aceste piețe creează o atmosferă magică și aduc oamenii împreună, indiferent de vârstă.

De asemenea, germanii acordă o mare importanță **punctualității și respectului pentru reguli**. Aceste valori sunt considerate semne de responsabilitate și respect față de ceilalți și sunt învățate încă din copilărie.

Prin tradițiile sale, Germania ne arată cât de important este echilibrul dintre trecut și prezent. Descoperindu-le, nu învățăm doar despre o altă țară, ci și despre diversitatea culturală a Europei. Studiarea limbii germane ne ajută să înțelegem mai bine aceste obiceiuri și să ne apropiem de o cultură interesantă și plină de surprize.

JUST4KIDS

HIGH SCHOOL

cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Mulțumim!